

DECEMBER 2019

HET MAGAZINE VOOR [OUD]LEDEN VAN HET REGIMENT EN 42 BATALJON LIMBURGSE JAGERS | OPGERICHT 23.11.1813

DE LIMBURGSE JAGER

Commando overdracht

Shared accord

Balkan

COLUMNS

- 03** Voorwoord regimentscommandant
- 50** Nawoord voorzitter Stichting RLJ

OP OEFENING

- 08** Griffin Strike 2019
- 10** Opwerktraject A-Cie voor RSM
- 12** De roedel uiteen op pad
- 16** Optreden in verstedelijkt gebied
- 19** Implementatie MILREM Module B
- 22** Delta Compagnie trekt Nederland door

OP MISSIE

- 05** Shared Accord 2019
- 30** Balkan, gebied van oorlogen en langdurig twistpunt

NVHR

- 04** Afscheid van familie De Jager
- 25** Commando-overdracht 2019
- 34** Terug naar Sisava, Travnik, Vitez en Sarajevo
- 36** Nederlandse veteranendag
- 42** Hoe woont Jan Soldaat tegenwoordig
- 48** Voor elkaar altijd
- 49** Personalia

SPORT

- 39** Invictus Games 2020
- 47** Vikingrun 2019

TOEN

- 44** 432 Bataljon

51 BESTUUR EN AFDELINGEN

COLOFON

Artikelen en foto's: zie artikelen
Redactie: Nico Vroom, Rick van Bergen
Opmaak: Ben Janssen (drukkerij Paesen)
Druk: www.drukkerijpaesen.be
Voorzijde: Commando-overdracht 2019

“JE BENT COMMANDANT VANAF DAG 1.”

Tekst | luitenant-kolonel R (Ron). J. Plender
Commandant Regiment Limburgse Jagers en 42 Painfbat LJs

Geachte Regimentsgenoten,

8 Oktober was voor mij een van de mooiste dagen in mijn militaire carrière. Aan mogen treden als Bataljons en Regimentscommandant is een functie waarvan je droomt als Infanterist. Dat dit dan ook nog de Limburgse Jagers mogen zijn is voor mij een eer. Alvorens ik vooruitkijk neem ik even de tijd om mijzelf voor te stellen.

Op 19 oktober 1990 ben ik opgekomen op de Wilhelmina Kazerne in Ossendrecht om daar mijn rijopleiding te volgen. Vervolgens ben ik geplaatst bij 101 GNCEVGP in Wezep. Na mijn dienstplicht heb ik een jaar HBO gestudeerd, maar in dat jaar miste ik Defensie. Vandaar dat ik, na het halen van mijn propedeuse, in dienst ben getreden bij 11 LMB. Na drie jaar als PLV GPC ben ik begonnen op de KMA. Vervolgens heb ik de geëigende functies als PC, PC Verk, S2 en CC doorlopen om mij daarna te verbreden bij Bestuursondersteuning Staf CLAS. Na de Hogere Defensie Vorming ben ik geplaatst in Amersfoort binnen het Land Warfare Centrum en aansluitend, voor mijn aantreden bij de Limburgse Jagers, als Hfd Kenniscentrum Grondgebonden Manoeuvre.

Binnen Defensie wordt er vaak gesproken van de 100 dagen inwerken na aantreden. Ik verzeker u dat deze niet van toepassing zijn op het zijn van commandant. Je bent commandant vanaf dag 1. En dat is mooi.

De afgelopen maand heb mijn beeld kunnen vormen, tussen alle werkzaamheden door. Dit beeld bestaat voor mij op investeren in drie aandachtsgebieden.

Mijn hoofdaandacht gebied zal de komende jaren het werven, maar nog meer het behoud van personeel zijn. Zonder personeel geen commandant. Zonder personeel geen tactisch optreden, en dus zonder personeel geen inzetgereed bataljon. De vullingspercentages van het Bataljon nemen af en ik wil de komende jaren gebruiken om deze neergaande tendens te draaien. Het personeel moet kunnen optreden binnen het het campagnethema Warfighting. Dit vergt een omslag in het doen en denken, in snelheid van commandovoering, in tijd en ruimte maar zeker in mindset. Hiertoe ligt er in 2020 een uitdagend jaarprogramma voor. Dit zal komend jaar zijn hoogtepunt hebben in Zebra Sword, waarin de brigade getraind wordt, om vervolgens door te pakken richting de VJTF in 2024.

Naast het opwerken met de huidige middelen zal 42 BLJ ook een bijdrage leveren aan de integratie van Robots en Autonome Systemen met onze mensen. Dit alles om een bijdrage te leveren aan het Infanteriepeloton van de toekomst. Als laatste wil ik de band tussen het Bataljon en het Regiment verder versterken. Ik vind de band tussen Limburg, tradities, de veteranen en het Bataljon namelijk een groot

goed, en daarnaast randvoorwaardelijk voor ons werk. Zonder goede banden met de familie en tradities is het niet mogelijk optimaal te presteren in je werk. Daarom ben ik ook bijzonder trots dat wij voor het eerst in 70 jaar een nieuw vaandelopschrift krijgen. Rond juni volgend jaar zal Uruzgan 2007 op ons vaandel prijken. Dit is een enorme blijk van erkenning voor ons Regiment en Bataljon. Na Quatre-Bras en Waterloo als eerste opschriften in 1815, geeft Uruzgan 2007 aan dat wij dagelijks onze eigen geschiedenis schrijven. De lessen uit onze geschiedenis dienen wij te kennen om ons beter voor te bereiden op de toekomst.

Deze drie aandachtsgebieden gaan hand in hand. Hiervoor vraag ik u om met mij mee te denken. Al met al een uitdaging voor de komende jaren, maar een eer om hier samen aan te mogen werken.

Voor elkaar, Altijd!

AFSCHEID VAN FAMILIE DE JAGER

Na ruim drie fantastische jaren bij het bataljon is er ook voor mij geen ontkomen meer aan: ik moet plaats maken voor mijn opvolger. Nu is dat eenmaal de realiteit van het militaire bestaan en ik zal de komende tijd proberen om jullie niet te veel te vermoeien met urenlang terugkijken over hoe mooi en fantastisch de afgelopen jaren wel niet waren. Laat ik het houden bij: ik ga familie de Jager missen!

Niet alleen omdat het mooi blijft om ergens gezamenlijk de schouders onder te zetten om een goed resultaat weg te zetten, maar vooral vanwege de mensen binnen het bataljon. De Limburgse Jagers die er iedere keer weer vol inkappen om er het maximale uit te halen. Ook recent hebben we daar weer een paar mooie voorbeelden van voorbij zien komen: het infanteriedetachement van de BCie dat, ondanks het ontbreken van sergeanten, de zilveren laars weet binnen te slepen en de mortiergroepen dan de DCie die voor het derde jaar (!) op rij de Menno van Coehoorn trofee in de wacht slepen. Ook hier vervulden verschillende korporaals een sergeantsfunctie.

Ook in internationaal verband hebben we ons de afgelopen jaren van onze beste kant laten zien: de bataljonsadjutant en ik zijn tijdens onze werkbezoeken regelmatig aangesproken over het uitstekende functioneren van onze compagnieën tijdens missies in Litouwen en Afghanistan. Ook hier zie je dat de drive om het goed "voor elkaar" te hebben opvalt. Toch is dit niet wat ik het meeste ga missen na mijn afscheid: wat is het meeste ga missen is de kameraadschap en de saamhorigheid binnen het bataljon en het regiment. De andere kant van het "voor elkaar" zijn. Ik ben er echt van overtuigd dat een Limburgse Jager natuurlijk vecht voor volk en vaderland, maar vooral voor de Limburgse Jager naast hem of haar. Onder Jagers die de afgelopen jaren de dienst hebben verlaten hoor je zonder uitzondering het zelfde verhaal: we missen de kameraadschap en de saamhorigheid binnen familie de Jager.

Een band die niet alleen binnen het bataljon, maar ook onder de nabestaanden van onze gesneuvelde Limburgse Jagers zo wordt ervaren. De toezeggingen van Marianne Krist tijdens beëdigingen zijn daarvan misschien wel het mooiste voorbeeld. Iets waar we als eenheid bijzonder trots op mogen zijn. Dit gevoel bereik je alleen wanneer je hier als gehele eenheid voor staat en daarnaar leeft. En hiervoor geldt bovendien: je weet pas wat je mist als het er niet meer is. Ik prijs mezelf dan ook gelukkig dat de afgelopen jaren jullie commandant heb mogen zijn! Ik wens mijn opvolger en de hele familie de Jager veel succes en plezier toe met alle mooie dingen die nog gaan komen en houdt het "voor elkaar.....altijd!

Commandant Limburgse Jagers
Ralf A. Goossens
Luitenant-kolonel der Limburgse Jagers

SHARED ACCORD 2019

Tekst en foto's | Elnt Niels Rommens

Een veertigtal Limburgse Jagers namen van 12 t/m 29 augustus deel aan de internationale oefening Shared Accord in Rwanda. De oefening was bedoeld om de samenwerking en integratie tussen Rwanda, de Verenigde Staten, internationale organisaties, Afrikaanse en Europese bondgenoten op het gebied van peacekeeping operaties in de Centraal Afrikaanse Republiek te verbeteren en versterken. Shared Accord vond primair plaats op het Gabiro Training Center van de Rwanda Defence Force en bestond uit drie delen; een Command Post Exercise (CPX), Field Training Exercise (FTX) en een Medical Readiness Training Exercise (MEDRETE).

RWANDA IN VOGELVLUCHT

Exotische dieren, een brandende zon en veel nieuwe ervaringen. Rwanda is compleet het tegenovergestelde van Nederland en dat was even wennen. Kigali, de hoofdstad van Rwanda, is een grote stad met bijna een miljoen inwoners. Daarbuiten zijn de dorpen en steden echter aanzienlijk kleiner en zie je vooral veel lintbebouwing langs de wegen. Voor de rest bestaat het land uit uitgestrekte graslanden, heuvels en lage begroeiing. De bijnaam van Rwanda is dan ook "Het Land van de Duizend Heuvels". Omdat het vlak bij de evenaar ligt, is het klimaat gematigd tropisch. In de periode dat wij er waren was het overdag gemiddeld 25 tot 30 en s 'nachts ongeveer 10 graden. De brandende zon, eindeloze heuvels en lage, stekelige begroeiing maken het een loodzwaar terrein om te oefenen. Gecombineerd met de wilde hyena's, vervet apen, bavianen, stokstaartjes en de incidentele vier meter lange Afrikaanse rotspython, maakt het geheel een leuke uitdaging.

COMMAND POST EXERCISE

De CPX was gericht op de planning en het managen van een peacekeeping operatie in de Centraal Afrikaanse Republiek. Het primaire publiek bestond uit staffunctionarissen vanaf bataljonsniveau en hoger, afkomstig uit ruim 25 landen. De FTX vond plaats op het oefenterrein Gabiro en werd geleid door een Amerikaanse bataljonsstaf van de 101e Airborne Division, aangesterkt met een volledige infanteriecompagnie. Het Nederlandse contingent aldaar bestond onder andere uit een infanteriepeloton van de Alfa compagnie, aangevuld met elementen van de Delta compagnie, Bataljonsstaf, 400 Geneeskundig Bataljon en 41 Pantsergenie bataljon. De *Primary training audience* (PTA) werd gevormd door een Rwandees infanteriebataljon, aan-

gesterkt met Rwandese genisten, Rwanda National Police en de Rwanda Military Police. Onze taak bestond onder andere uit het verzorgen van lessen en scenario's op gebied van *Convoy Security* (Niveau III)

en *Cordon & Search* (Niveau IV) aan onze Rwandese collega's. Het gemengde infanteriepeloton van de Alfa en Delta compagnieën werd tegelijkertijd door middel van lessen en scenario's bezig gehouden door hun Amerikaanse collega's.

CULTURAL DAY

Dankzij de uitvoerige planningsessies in de maanden vooraf ging de opstart van de oefening voorspoedig. Er waren een paar logistieke rimpels die nog glad gestreken moesten worden, maar ook dat werd vakkundig opgelost in samenwerking met onze Rwandese collega's. De eerste week stond in het teken van het verifiëren van het trainingsprogramma en het opbouwen van de verschillende trainingslocaties. Alvorens de training daadwerkelijk begon,

kregen we vanuit onze Rwandese gastheren een *Cultural Day* aangeboden. Deze dag stond in het teken van de geschiedenis van Rwanda en was met name gericht op de genocide van 1994. In slechts 100 dagen vermoordden extremistische Hutu's destijds ruim 800.000 Tutsi's en gematigde Hutu's. Het bezoek aan onder andere het Kigali Genocide Memorial was zeer indrukwekkend en met name de verhalen van de overlevenden spraken tot de verbeelding.

CONVOY SECURITY

Tijdens de tweede week gingen de Rwandese pelotons daadwerkelijk aan de slag op de *Situational Training Exercise Lanes* (STX). De onderwerpen die de revue pas-

seerden waren *Convoy Security*, *Patrolling*, *Cordon & Search*, *Counter IED*, *Search*, *Detainee Operations*, *Marksmanship* (LFX), *Entry Control Point operations* en *Basic*

“Het bezoek aan Kigali Genocide Memorial was zeer indrukwekkend.”

Medical training (ZHKH). Gedurende zes dagen rouleerden de Rwandese pelotons langs deze stations en lag de focus op niveau 1 tot en met niveau 3. De meeste lessen werden verzorgd door de >>

Amerikaanse infanteristen, genisten, EOD en MP's. De Limburgse Jagers namen, samen met een aantal Amerikaanse MP's, Convoy Security voor hun rekening en iets wat direct opviel aan onze Rwandese collega's was de hoeveelheid ervaring die reeds in de pelotons aanwezig was. Een groot aantal van hen was al meer dan eens uitgezonden naar onder andere Congo en de Centraal Afrikaanse Republiek als onderdeel van een *Peacekeeping Force*. Deze ervaring was terug te zien tijdens de verschillende scenario's die werden opgespeeld. Elk peloton moest zich meermaals door een checkpoint manoeuvreren, die zowel vriendelijk als vijandig kon zijn. Wanneer zij een vijandig checkpoint tegenkwamen, was het de bedoeling dat zij de combattanten arresteerden en overdroe-

gen aan de Rwandese MP's. Afhankelijk van het niveau van het peloton werden de scenario's verzwaard. Na het checkpoint kwamen (complexe) hinderlagen aan bod

“Onze buitenlandse collega's waren onder de indruk van onze skills en drills.”

en ook die werden verzwaard waar mogelijk. Het peloton leerde reageren op verschillende scenario's waarbij vijandelijk KKW vuur werd gecombineerd met onder

andere hindernissen, gewonden en uitgeschakelde voertuigen. De pelotons wisten zich hier prima door heen te slaan en lieten allen een stijgende lijn zien.

CORDON & SEARCH

Tijdens de tweede week lag de nadruk op niveau 3 en niveau 4. De Limburgse Jagers namen tijdens deze week de leiding over het *Cordon & Search* gedeelte, waar ook een *Convoy Security* element in was verwerkt. De O&T groep werd verder aangevuld door Amerikaanse infanteristen, genisten, EOD en MP's om een zo compleet mogelijk scenario te kunnen ondersteunen. De Rwandese compagnieën werden voor deze actie aangevuld met Rwandese (Militaire) politie, het Nederlandse infanteriepeloton en een aantal Amerikaanse enablers zoals MP's en genie. De opdracht voor dit samengestelde team was om een *Cordon & Search* operatie uit te voeren, teneinde een rebellenkamp op te rollen en een *High Value Target* te arresteren. Het scenario zorgde ervoor dat eenieder op zijn of haar eigen vakgebied werd getraind en zodoende waren er ook meerdere momenten waar bijvoorbeeld de Rwandese politie

en EOD het voortouw moesten nemen. Na drie verschillende compagnieën te hebben gezien mocht geconcludeerd worden dat hoewel het scenario vrij lastig was, er toch veel leerwinst was geboekt.

Met het afsluiten van het tweede trainingsblok kwam ook een eind aan het bezoek van de Limburgse Jagers aan Rwanda. In de ruim tweeënhalve week dat wij daar mochten oefenen en trainen hebben we veel

nieuwe ervaringen opgedaan. Onze buitenlandse collega's waren onder de indruk van de skills en drills van de Nederlandse infanteristen, genisten en genezerikken en dat heeft ons veel waardering opgeleverd.

De samenwerking met zowel de Amerikanen als Rwandezen was zeer goed bevallen en het zou mooi zijn als we in de toekomst vaker mogen deelnemen aan dergelijke oefeningen.

★ LJ BART STAPPERS, 2DE PIO MINIMI-SCHUTTER

Mijn naam is Bart Stappers. Ik ben 19 jaar oud en woon in Weert. Ik woon daar samen met mijn twee ouders, mijn zusje en drie honden. Mijn hobby's zijn voetballen, Playstationen en uitgaan met vrienden. Sinds eind september 2018 ben ik werkzaam bij 42PAINFBAT A-CIE EHD 4 APLHA groep. In deze groep vervul ik de functie als 2de Pio Minimi-schutter. Ik ervaar deze functie als een mooie opstart voor een verdere en mooie toekomst binnen defensie. Mijn ambities voor de toekomst zijn uitgestegen werk blijven doen, om mij verder te ontwikkelen met als doel een uitzending te kunnen draaien ergens in de wereld. Mijn leukste moment tot nu toe is de oefening die ik gedraaid heb in Rwanda, Afrika, voor 3 weken lang. Hier hebben wij samen met de Rwandezen en Amerikanen een oefening gedraaid voor de oefening Shared Accord 2019.

GRIFFIN STRIKE 2019

Tekst en foto's | Elnt Joost

Oefenterrein Baumholder (Du) was ook dit jaar het strijdtonel voor de oefening Griffin Strike 2019. Zes Fire Support Teams (FST'n) uit Duitsland, België en Nederland zijn voor twee weken afgereisd naar het grote schietterrein om op het hoogste niveau de integratie van grondgebonden vuursteun en luchtsteun te trainen. De oefening wordt elk jaar afgesloten met de FST Cup waarbij het samengestelde FST van 42 BLJ dit jaar de 1e prijs in de wacht heeft gesleept.

DEELNEMERS

In totaal hebben zes complete FST'n deelgenomen aan de oefening Griffin Strike. Het team van 42 BLJ en een team vanuit 43 mech brig vormden samen de deelname vanuit Nederland. België heeft één FST geleverd. Duitsland heeft drie FST'n laten deelnemen. Zij waren afkomstig van een Fallschirmjäger regiment en een reguliere infanterie eenheid. De gehele oefening draait om het trainen van deze FST'n. Naast de intensieve eigen training die de oefening biedt, is het ook een mooie mogelijkheid voor FST'n om in elkaars 'keuken'

“De FST Cup loopt als een rode draad door de oefening.”

een kijkje te nemen. Tussen de drie landen zijn namelijk redelijk wat verschillen in teamsamenstelling en materieel.

GRIFFIN STRIKE TROPHY

De felbegeerde FST Cup is een belangrijke prijs voor het FST en loopt als een rode draad door de gehele oefening. Alle FST'n worden tijdens de FTX in de eerste week en de LFX in de tweede week in de gaten gehouden door meerdere OT'ers. Zo wordt de communicatie tussen JTAC en de piloot bekeken, communicatie tussen de FO en de fire unit, interne communicatie en uiteraard de communi-

catie vanuit het FST richting de grondcommandant. Al deze communicatie aspecten tezamen met de-conflictie, wijze van optreden en tactisch niveau worden bekeken en per scenario beoordeeld. Hierdoor is de Griffin Strike Trophy geen momentopname, maar een afgewogen prestatie over 2 weken door een veelvoud aan evaluatoren. Als kers op de taart wordt op de laatste dag van de oefening nog een aparte wedstrijd met ludieke inslag georganiseerd. Hierbij worden FST'n onderworpen aan een verscheidenheid van onderwerpen zoals een waarnemingsbaan, gewonde casus en verbindingsproblemen.

EERSTE WEEK FTX

Kap Yathreb (42A), elnt Joost (42A), elnt Roy (42A), wmr1 Andy (42A), wmr1 Jeroen (42D) en kpl1 Edwin (42A) vormden tezamen het FST. De eerste oefenweek stond in het teken van een FTX. Hierbij werd het FST na een korte vuursteunplanning - en coördinatie onderworpen aan verschillende scenario's. Deze scenario's spelen in op de verschillende manieren hoe het FST kan optreden. Defensieve en offensieve operaties maakten de week tot een

gevarieerde en intensieve training. Er werd getraind met de Fennek. Echter, soms leenden scenario's zich meer voor uitgestegen optreden. Alle facetten van het FST optreden zijn in de FTX aan bod gekomen. Het FST heeft zich in meerdere scenario's ook opgesplitst in verschillende vormen waardoor de inzet flexibel is. Dit zorgt uiteraard voor een andere dynamiek intern het team en de teamleden moeten zich dus continu adaptief opstellen.

“Defensieve en offensieve operaties wisselden elkaar af.”

TWEDE WEEK LIFE FIRE EXERCISE

De tweede week stond in het teken van de LFX. De week werd vergelijkbaar opgetuigd op het gebied van de verscheidenheid aan scenario's. Echter, werden nu alle bommen en granaten door de grondgebonden vuur-

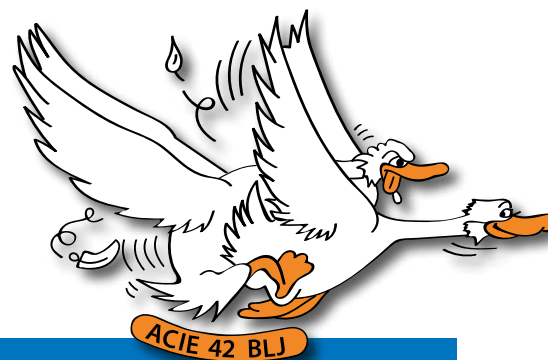
steun eenheden en luchtsteun daadwerkelijk verschoten in het oefengebied. Dit betekent dat de inzet van luchtsteun afgestemd dient te worden met de inzet van de grondgebonden vuursteun en die dienen tezamen weer afgestemd te worden met het plan van de grondcommandant. Dit is de specialiteit van het FST. Voor Nederlandse

FST'n maakt dit de oefening Griffin Strike uniek. Dit is een van de weinige oefeningen waarbij een daadwerkelijke integratie van luchtsteun en grondgebonden vuursteun in een LFX vorm getraind kan worden.

WINNAARS

Het FST van 42 BLJ heeft na twee weken oefening de felbegeerde 1e prijs in de wacht gesleept. De 43e brigade volgde op gepaste afstand met een 2e plek. Nederland en

42 BLJ in het bijzonder hebben een mooie prestatie neergezet en kunnen terugkijken op een leerzame oefening waarin alle tactische en technische aspecten van het FST uitvoerig getraind en beoordeeld zijn.

★ L.J. SAM VAN HOOFF, CHAUFFEUR BOXER

Mijn naam is Sam van Hooff, 21 jaar oud en woon in Aalst-Waalre (een klein dorp net buiten Eindhoven). Ik woon hier samen met mijn ouders en heb nog een broer en zus die allebei uit huis wonen. Ik ben op 2 september 2017 begonnen met mijn opleiding (MFO 17-09) en na deze succesvol te hebben afgerond, ben ik begonnen bij het 42e Pansterinfanteriebataljon A-ganzen compagnie 4e peloton Echo groep als laatste Minimi-schutter. Ik ben momenteel nog steeds werkzaam bij de A-cie, alleen nu als chauffeur boxer van de Bravo groep. Ik hoop in de toekomst nog verder te ontwikkelen op de boxer als boordschutter. De reden dat ik voor Defensie koos is voor mij nog altijd de uitdaging van het werk. Mijn leukste moment tot nu toe is Bad Reichenhall, waar wij verschillende activiteiten hebben gedaan als klettersteigen en canyoning. Hierbij hebben wij door kloven van bergen gewandeld, gesprongen van hoogtes en verschillende stukken geklommen en gezwommen.

OPWERKTRAJECT A-CIE VOOR RSM

Tekst en foto's | Luitenant Bob van Toor

Eind 2018 werd Resolute Support Mission 11 (RSM) toegewezen aan de Alfa compagnie. Dit gaf aanzet tot het onderverven van opdrachten en taken aan sub-eenheden en individuele spelers hierbinnen. De opdracht om te fungeren als Force Protection (FP) eenheid binnen de multinationale compagnie in Masar-e-Sharif, kwam te liggen bij eenheid 5 en 6. Eenheid 5 is hiervan de tweede lichte binnen die Alfa compagnie om deel te nemen binnen RSM-11.

FORCE PROTECTION ELEMENT

Eenheid 5 startte begin 2019 met het opwerktraject als Force Protection Element 17. Bij de her-formering binnen de compagnie en de pelotons werd scherp gekeken naar de verdeling van personeel. De juiste mensen op de juiste plekken. Hiernaast lag de focus op de indeling van de eenheid in sub-eenheden. Eén van de factoren om rekening mee te houden, was het verschil in tactisch optreden van gemotoriseerde infanteriepeloton, bestaande uit vier Boxers, naar stabiliserend optreden met zeven Duitse voertuigen. Belangrijk is daarnaast dat zowel in het opwerktraject als in het missiegebied de organieke functionerings- en beoordelingslijn kan worden gehandhaafd. Dit heeft erin geresulteerd dat de eenheid is onderverdeeld

een onderscheid in Force Protection en Guardian Angel (GA) activiteiten. FP is hierbij optreden in groeps-/ pelotonsverband waarbij het beveiligen van objecten en personeel en het rijden van konvoien centraal staat. GA's zijn de individuele infanteristen welke zijn getraind, bewapend en bestemd om zorg te dragen voor de begeleiding van de adviseurs in missiegebied.

In het opwerktraject is in samenwerking met voorgaande FP-pelotons een lijn uitgezet om de eenheid zo goed mogelijk voor te bereiden. Belangrijke leerdoelen die de revue passeren zijn onder andere zaken zoals de tactische verplaatsing in verschillende samenstellingen. Hier hoort in missiegebied bijvoorbeeld standaard een Hotel-voertuig tussen. Ook het uitvoeren van (bereden) verkenningen en base-beveiliging staat centraal. Een andere belangrijke procedure is het betrekken van een afwachlocatie, wat na betrekken fungeert als veilige werklocatie maar ook als uit- en instijgpunt voor de te begeleiden adviseurs en GA's. Tussen het verplaatsen

“De juiste mensen op de juiste plekken.”

in zeven voertuigen, maar in de dagelijkse bedrijfsvoering vier groepen hanteert. Hierdoor blijven de sergeanten functioneren als groepscommandant en kunnen zij het werk doen, waarvoor zij zijn opgeleid. Dit stelt de PC en OPC op hun beurt in staat dit overzichtelijk aan te sturen.

TRAIN - ADVISE - ASSIST (TAA) MISSIES

Het tactisch optreden als FP is specifiek en is van aard anders dan het organieke gemotoriseerde 'groene' optreden. De hoofdtaak is het beveiligen en verplaatsen van internationale adviseurs om hen in staat te stellen hun werk tijdens Train - Advise - Assist (TAA) missies te kunnen uitvoeren. Belangrijk is hierbij een verschil in mentaliteit, waarbij bijvoorbeeld klantgerichtheid t.a.v. de te begeleiden adviseurs een rol speelt. Binnen het optreden bestaat

en betrekken van zo'n locatie wordt standaard de '0/5/20' gedaan, om de locatie veilig te stellen van eventuele nabije dreigingen. Momenteel wordt tevens gekeken naar eventuele mogelijkheden om het optreden te innoveren, waarbij het gebruik van UAV-capaciteit tactische voordelen zou kunnen opleveren.

GUARDIAN ANGEL

Voor wat betreft de Guardian Angel taken, ligt de focus voornamelijk op niveau-1. Ten eerste is het belangrijk dat de GA's vaardig zijn in persoonsbegeleiding. Denk hierbij aan 1-op-1 interactie met multinationale civiele- en militaire hoogwaardigheidsbekleders, waarbij de communicatie vaak in het Engels is. Daarom worden de GA's in het Engels getraind in hun spreek- en luistervaardigheden. Verder, om vaardig te kunnen handelen in het geval van dreiging, dienen GA's goed te zijn voorbereid op een scala aan mogelijke scenario's. Hierbij hebben zij beschikking over de Colt C8 en de

de reeds bestaande tactische kennis is toe- pasbaar, al vraagt de toepassing hiervan om creativiteit en flexibiliteit. Omdat er geen handboeken of doctrine bestaat voor dit specifieke optreden, is onze eenheid een trainingsboek aan het ontwikkelen waarin alle 'lessons learned' zijn vastgelegd. Dit wordt gebruikt als naslagwerk voor ons eigen personeel en als groeidocument voor toekomstige FP pelotons om zo verder te professionaliseren binnen het optreden tijdens soortgelijke missies.

PC eenheid 5
Alfa Compagnie

CULTURAL AWARENESS

In het traject halen we ook veel "nice-to-have's" aan. Een voorbeeld is *cultural awareness*. Hierbij ligt de focus op zowel het missiegebied, als op het multinationale NAVO-verband waarbinnen wij als eenheid optreden aldaar. In samenwerking met de Geestelijke Vorming is binnen de eenheid een traject uitgezet om bewustzijn te creëren over individuele kernwaarden, verwachtingen van de uitzending en mogelijke situaties die zich bijvoorbeeld kunnen voordoen bij het thuisfront. De sport speelt een belangrijke rol in de individuele-, groeps- en pelotonsvorming. In België zijn twee uitstappen ingepland om technisch en tactisch bekend te raken met de Dingo, het meest ingezette voertuig voor de FP.

TRAININGSBOEK

Het opwerken naar een specifieke inzet als deze verschilt op veel vlakken van het organieke 'groene' opwerktraject. Veel van

“GA's dienen goed voorbereid te zijn op alle mogelijke scenario's.”

Glock 17. Schiet-technisch moet het niveau op beide wapens hoog zijn om indien nodig in het hoogste geweldspectrum te kunnen handelen. Middels transitie- en schietoefeningen in combinatie met het begeleiden van een adviseur bereiken we het gewenste niveau.

DE ROEDEL UITEEN OP PAD

Tekst en foto's | Tint Roy Berkers

Bulldog ben je niet zomaar. Het vergt namelijk vastberadenheid, doorzettingsvermogen en een heleboel bijtkracht om er een te zijn. Als kleine puppy kom je binnen bij de compagnie en word je opgenomen in de roedel om te gaan doen wat de rest van de Bulldogs al doet. Uiteindelijk volgt dan de Bulldogtest waarmee de status van Bulldog verkregen kan worden. Het eerder genoemde roedel is voor een Bulldog het belangrijkste wat er is, je zorgt en vecht namelijk voor elkaar. Je hebt dus enerzijds elkaars rug in de tijden dat het nodig is, maar bijt je anderzijds samen vast in een prooi om deze vervolgens niet meer los te laten. Dit is hoe een Bulldog zijn vijand verslaat en waar een Bulldog voor staat.

GEMOTORISEERD OPTREDEN

De kern van het Bulldog optreden ligt in het gemotoriseerde pantserinfanterieoptreden. Met onze voertuigen geïntegreerd, zijn wij in staat om dynamisch, snel & flexibel op te treden, over grote afstanden, in een complexe omgeving en onoverzichtelijk terrein. De Bulldog kan dan ook snel schakelen in een complexe omgeving, past zich aan de omgeving aan en gaat professioneel om met de uitdagingen op zijn of haar pad, zonder daarbij het team uit het oog te verliezen. Iedere Bulldog is daarom een specialist op zijn of haar vakgebied, waarbij skills & drills behouden worden en gestreefd wordt om deze uit te breiden. De Bulldog onderscheidt zich door zijn professionaliteit. Om operationele output te kunnen genereren zorgt de Bulldog dat hij inzet gereed is. Hij is fysiek fit en mentaal gehard, waarbij hij voldoet aan de individu-

ele gereedheidseisen en klaar staat als er op hem of haar gerekend moet worden.

INFANTERIE-DETACHEMENT

Het bovenstaande komt terug in de huidige samenstelling van de Bravo "Bulldog" Compagnie die sinds mei tijdelijk

“Een Bulldog kan snel schakelen in een complexe omgeving.”

opgesplitst is en verder is gegaan in een aparte samenstelling om zo toch al zijn werkzaamheden te doen. De compagnie levert namelijk een grote eenheid aan de RSM-missie in Afghanistan en had tege-

lijkertijd ook een element zitten in Mali. In Oirschot is daartoe het achtergebleven personeel uit de drie pelotons samengevoegd tot één groot peloton, het INFDET. Dit INFDET is eerst ondergebracht bij de Alpha "Ganzen" Compagnie en is nu onder de vleugels van de Charlie "Eagle" Compagnie genomen. Het INFDET heeft echter niet stilgezeten, maar heeft ook een ontzettend drukke periode gehad. Ongeveer gelijk met het vertrek van de verschillende eenheden naar de verschillende missies heeft het INFDET verschillende dingen op- en aangepakt. In Schotland is een begin gemaakt met een module in het kader van optreden in bergachtig terrein, waarna direct is begonnen met opwerken naar de *Bartelsbeker met de Zilveren Laars* als eindresultaat. Vervolgens is het INFDET doorgestoten naar Marnewaard waar Module A en B zijn gedraaid en is afgesloten met een >>

“Over de top.”

spectaculaire niveau 4 actie samen met de Ccie. Kort daarna is het element uit Mali teruggekeerd om zich vrij snel na hun welverdiende verlof aan te sluiten bij het INF-DET, met als eerste "integratie"-oefening.

“Bad Reichenhall is en blijft een geweldig gebied.”

BAD REICHENHALL

Bad Reichenhall is een bijna jaarlijks terugkomend fenomeen. Een oefening welke in het teken staat van optreden in bergachtig gebied gelegen bij de Duits - Oostenrijkse grens. Deze oefening pakte dus door op onze oefening in Schotland en

is een voorbereiding op de oefening *Mountain Bulldog* die medio tot eind november plaats zal vinden in Oostenrijk. Met de doelstellingen doorzettingsvermogen, samenwerken en prestatiegericht optreden in het achterhoofd werd vroeg op de maandagochtend met de bus koers gezet naar Bad Reichenhall, waarbij ook de traditionele stop bij de Burger King inbegrepen zat. In de avond werd kennis gemaakt met de instructiegroep, waarna direct aan de slag werd gegaan met de voorbereiding voor de komende dag in de vorm van bepakken, beladen en het maken van routetijdtabellen.

Bad Reichenhall is en blijft een geweldig gebied met ontzettend veel mogelijkheden om jezelf en je groep te kunnen trainen. Gedurende de hele week, tijdens het optreden in bergachtig gebied, is het van

belang om op elkaar te letten en voor elkaar te zorgen. Door deze oefening is iedereen weer een betere Bulldog geworden. Terwijl Bad Reichenhall ons nog vers in het geheugen ligt zijn we alweer druk in de voorbereidingen voor Mountain Bulldog, de oefening in Oostenrijk waarbij we het tactische combineren met LFX. Daarna zal de rest van de Bulldogs uit de missiegebieden weer retour zijn, zodat ons roedel weer compleet is.

Namens de Bulldogs, WOEF!

OPTREDEN IN VERSTEDELIJKT GEBIED

Tekst en foto's | Rick van Bergen

September stond voor de Limburgse Jagers in het teken van module B, Optreden in Verstedelijk Gebied (OVG). Daarvoor verplaatsten ze zich naar de Marnewaard in het winderige noorden waar het niet ongewoon is dat de regen je horizontaal tegemoet komt. Gedurende 3 weken zullen verschillende compagnieën oefenen in en rondom het oefendorp Marnehuizen.

MODULE B

De Limburgse Jagers werkten tijdens module B aan het optreden op verschillende niveaus: groeps-, pelotons- en uiteindelijk compagniesniveau. Het oefengebied van Marnewaard biedt de mogelijkheid om aan het optreden in verstedelijk gebied (OVG) te werken in het oefendorp 'Marnehuizen'. Ondersteunende eenheden waren natuurlijk ook van de partij; 1 geniepeloton bestaande uit 3 groepen van het 41e pantsergeniebataljon, 1 afvoerploeg van de GNK met 3 boxers en 1 herstelgroep deden mee met de oefening.

De Eagles van de Charlie compagnie en een peloton van de Bravo compagnie beten de spits af in de eerste week. Nadat alle uitrusting en voertuigen zijn uitgerust met ... begonnen zij al snel met hun

eerste oefeningen op groepsniveau. Voor sommigen onder hen nog nieuw, en voor anderen al wat meer bekend gebied.

“De Eagles en Bravo beten de spits af in de eerste week.”

In de tweede week sloten de Panters van de Delta compagnie zich aan, en in de derde week waren er ook de Ganzen van de Alpha compagnie.

OVG

Het oefenen in verstedelijk gebied wordt van steeds groter belang. Dit is waar

Defensie verwacht steeds vaker te zullen optreden. Het is belangrijk dat militairen voorbereid zijn op scenario's in dergelijke omgevingen. Uitgezonderd collega's worden steeds vaker geconfronteerd met een vijand die zich tussen de burgerbevolking bevindt. Het is daarom niet de bedoeling dat onze troepen slechts op 'groen optreden' zijn opgeleid. OVG is vaak op alle niveaus de moeilijkste tak van sport. Op de lagere niveaus is er te maken met weinig zicht en communicatiemoelijkheden, en voor de hogere niveaus is er de puzzel om overzicht te houden op de situatie.

Er dus komt veel kijken bij operaties in verstedelijkte omgeving. Het gevaar kan vanuit veel verschillende hoeken komen en het optreden is erg dynamisch. Bij het benaderen van een gebouw moet de groepscommandant de goede keuzes maken: Welke middelen heb ik nodig voor deze actie? Waar en hoe gaan we naar binnen? Wat is de route binnenin het gebouw? En wie geef ik welke commando's?

Dat werd in de eerste week van de oefening meteen getraind. Zo werd er les

“Vuur, rook en beweging.”

gegeven in verplaatsen op groepsniveau. Dat gaat niet vanzelfsprekend goed. Er zijn verschillende manieren om je als groep te verplaatsen en sommigen haalden ze in

“Oefenen in verstedelijkt gebied wordt van steeds groter belang.”

het begin nogal eens door elkaar. Ook het zuiveren van een complex werd geoefend. Er is bij OVG vaak een schaarste aan ruimte, vooral binnen gebouwen. Dat dwingt de militairen om creatief te werk te gaan met de omgeving. Hen wordt aangeleerd om in verstedelijkt gebied met de 3-eenheid (vuur, rook, beweging) te werken.

Genisten van het 41e pantsergeniebataljon gaven demo's met betrekking tot de verschillende mogelijkheden om te 'breachen'. Zij lieten bijvoorbeeld zien hoe

“Complex vergt creativiteit.”

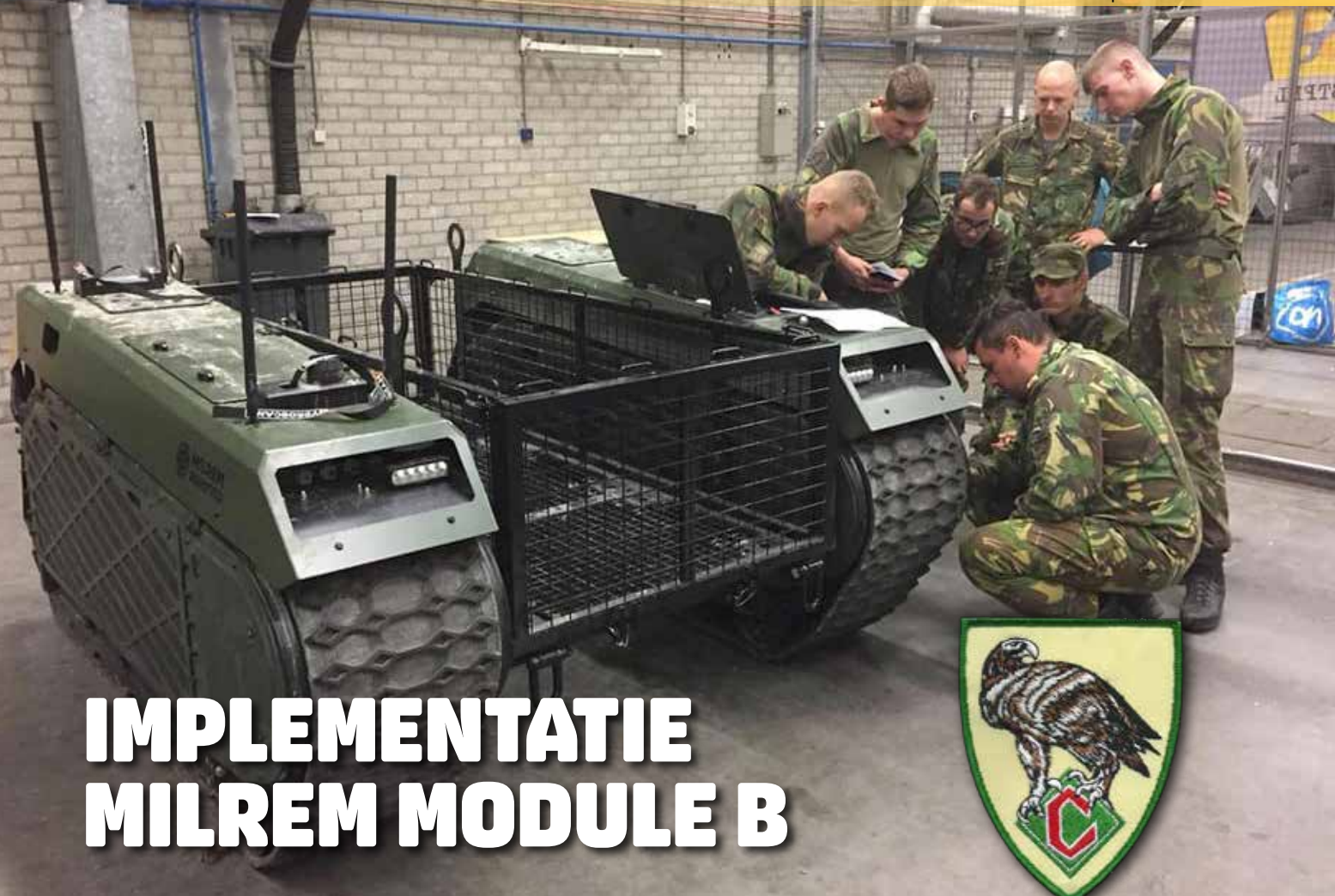
je een raam breekt, vrijmaakt en betreedt. Of hoe een deur kan worden doorbroken met explosieven. Ook lieten zij de infanteristen zien met wat voor materiaal de genisten kunnen werken in verstedelijkte omgevingen. Zo krijgen de verschillende eenheden een idee van elkaars werkwijzen, en kunnen zij daarmee rekening houden in de samenwerking.

OEFENEN OP COMPAGNIE-NIVEAU

Dat is een belangrijk leerdoel van module B. De Marnewaard biedt militairen de mogelijkheid om dit te oefenen in verstedelijk gebied. Het levensgrote oefendorp, omringd met velden en bebossing, biedt een commandant veel tactische mogelijkheden. Zo kan deze een actie vanuit verschillende hoeken ontplooiën en het

doel benaderen. Oorlogvoering in verstedelijk gebied blijft complex en vergt dus creativiteit in het optreden. In Marnehuizen krijgen militairen de ruimte om de nodige ervaring op te doen.

IMPLEMENTATIE MILREM MODULE B

Tekst | Tlnt Selim Özen

Afgelopen september is eenheid vijf als onderdeel van de Charlie Compagnie, richting Marnewaard gegaan om aan te vangen met Module B. Deze module ontfermt zich over het optreden in verstedelijk gebied (OVG). Wegens de huidige conflicten die op dit moment overal ter wereld plaatsvinden, is de noodzaak om dit specifieke optreden te beoefenen zeer aanwezig. De oefening omvat een tijdsbestek van drie weken waarbij een eenheid op verschillende manieren getraind wordt. In collectief verband met meerdere enablers worden er operaties opgestart om de oefening uiteindelijk met een goed resultaat af te sluiten.

Ditmaal is eenheid 5 in de gelegenheid gesteld om de volledige oefening uit te voeren, waarbij de "MILREM" van het *Robots and Autonomous Systems* (RAS) geïmplementeerd is. De MILREM is een onbemand landsysteem dat door de modulaire opbouw, op verschillende manieren in te zetten is. Zo kunnen - indien nodig - transportbakken of laadruimtes bevestigd worden voor het vervoeren van materialen. Munitie, voedsel, water en werktuigen zijn enkele voorbeelden wat het systeem met

“De MILREM is belangrijk in de samenstelling van de eenheid.”

deze opbouw kan vervoeren. De MILREM is hierdoor een belangrijke speler in de samenstelling van de eenheid. Het proces gebeurt snel en heimelijk waarbij de risico's voor de militair geminimaliseerd worden. Tijdens de uitvoering van een operatie, is dit van belang om de voortzetting van een eenheid te waarborgen. Het kan de sleutel tot succes zijn.

Naast de modulaire opbouw om te transporteren is het tevens mogelijk om de MIL-

REM uit te rusten met een wapensysteem. Het voertuig beschikt over uitstekende zichtmiddelen wanneer deze bevestigd worden. Daarnaast is het wapensysteem zeer nauwkeurig door de aanwezigheid van een affuit. Eventuele vijanden kunnen hierdoor snel onderkend en uitgeschakeld worden.

Tijdens Module B heeft eenheid 5 van de Charlie Compagnie verschillende operaties uitgevoerd waarbij de MILREM ingezet is. Hierbij zijn twee varianten van het landsysteem aan bod gekomen: een variant met transportmogelijkheden en een variant met een wapensysteem. Het voertuig met transportmogelijkheden heeft veelvuldig laten zien dat het waardevol kan zijn, voor de voortzetting van het gevecht. Zo heeft de MILREM materialen opgevoerd en gewonden afgevoerd in alle fases van de operaties. Normaliter zitten hier risico's aan verbonden die niet altijd acceptabel zijn. Omdat de MILREM een onbemand systeem is, zijn deze risico's vaak niet meer van toepassing. Het proces gebeurt snel en zo veilig mogelijk. Voortzetting kan zoals eerder genoemd, de sleutel tot succes zijn. >>

“Progressie OVG.”

De MILREM met het wapensysteem, is in Marnewaard veelvuldig ingezet voor het verkennen van mogelijke vijandelijke opstellingen, of locaties waar een eventuele vijand gesignaleerd is. Door de uitstekende zichtmiddelen van het voertuig heeft de MILREM eenheid vijf vaak van waardevolle informatie voorzien, voordat een operatie opgestart werd. Ook tijdens de uitvoering van opdrachten weet dit voertuig zich te onderscheiden. Regel-

matig werden er essentiële vuurposities betrokken, om de vijand te onderdrukken en daarbij de eenheid te ondersteunen, bij een inbraak op het volgende pand.

Naast de verschillende voordelen die hierboven benoemd zijn, kan het systeem ook worden ingezet voor het ruimen van hindernissen. Een behoorlijke steunfactor voor de Genie op dit soort momenten. Zoals eerder aangegeven is

de MILREM onbemand. De emotionele waarde die hieraan vast hangt is dan ook lager, daarom kan het systeem vele opdrachten uitvoeren waarbij het risico normaal te groot is.

Terugkijkend kan geconcludeerd worden dat de oefening in Marnewaard succesvol is afgerond. Eenheid 5 heeft veel progressie geboekt op het gebied van OVG. Daarnaast heeft het personeel ervaring op

★ LJ VAN DER LIGT, SOLDAAT 2

Ik ben 20 jaar en ben er sinds kort bij gekomen. Mijn functie is LOW Minimi schutter. Sinds 1 juli ben ik paraat bij de Charlie Eagles compagnie; eenheid 4, Alfa groep. Ik ben 3 weken in Marnewaard geweest om te oefenen op OVG, daar hebben we een niveau 3+ oefening gedraaid. Dat was de eerste oefening met onze groep en daar heb ik veel van opgestoken. Ik ben zeer tevreden over hoe ik ben ontvangen binnen de groep. Het bevalt mij dan ook goed bij de Limburgse Jagers. Tijdens de oefening in Marnewaard heeft onze groep vooral als afvoer ploeg gefunctioneerd. Maar toch hebben we veel geleerd, vooral als het gaat om het optreden met de Boxer. Daarbij was het samenwerken met de groep ook heel erg belangrijk. Binnenkort hebben we de Eagle Challenge, ik heb er zin in.

“Proces van innovatie.”

kunnen doen met het gebruiken van de MILREM binnen dit optreden. Met een blik naar de toekomst kan gesteld worden, dat het belangrijk is dat onze eenheden mee gaan in het proces van innovatie. Nederland is namelijk niet de enige die op dit moment de mogelijkheden onderzoekt, van robotachtige landsystemen. Daarom is de implementatie van RAS systemen bij gevechtseenheden van groot belang.

★ LJ JACKIE BULLEE, CHAUFFEUR BOXER

Ik ben Soldaat Jackie Bullee, 21 jaar. Voor defensie heb ik een MBO 2 opleiding Veva in Amsterdam gedaan. In 2016 ben ik begonnen bij defensie. Na mijn AMO heb ik mijn intrede gemaakt bij de luchtdoelartillerie als schutter Stinger. Tijdens deze functie ben ik naar Curaçao geweest. Ik heb na Curaçao de overstap naar de infanterie gemaakt. Mijn functie is nu Boxerchauffeur bij de C (Eagles) compagnie. Bij de functie Boxerchauffeur komt veel verantwoordelijkheid en zelfstandigheid kijken. Ik ben tevreden met mijn overstap, omdat ik meer uitdaging nodig had en ik wilde graag een chauffeursfunctie doen. Deze functie past daarom goed bij wat ik wil. Het is uitdagend en de werkzaamheden zijn uiteenlopend.

DELTA COMPAGNIE TREKT NEDERLAND DOOR

Tekst | Elnt Jesper Leenheer - Foto's | 13e brigade + Jesper Leenheer

In de periode van 26 augustus tot en met 3 oktober stond de Module B gepland voor het 42ste bataljon Limburgse Jagers. De D-cie vulde deze oefening in door een viertal oefenweken in verschillende delen van Nederland. In week 35 werd er getraind in Oost-Brabant en Limburg. Week 37 en 38 een bezoek gebracht aan het hoge noorden in een gebied Leeuwarden tot Groningen. Om uiteindelijk in week 40 af te sluiten in West-Brabant van Woensdrecht tot en met Tilburg. Daarbij maakte het AT-peloton een uitstap in week 35 om voor het eerst live fire met de Millrems uit te voeren in Oostenrijk. In dit artikel volgt een beschrijving van de oefenweken en de opgedane ervaringen. Tot slot komt het belang van de D-cie naar voren voor het trainen in de strook.

WEEK 35 OOST-BRABANT EN LIMBURG

Gedurende deze week trokken de mortieren in samenwerking met het FST door

de strook van Oost-Brabant. Nadat de mortierstellingen waren verkend, werden deze stelling de dagen daarna als training betrokken. Bij het inmeten en uitzetten van een stelling komt veel kijken en dit was voor de nieuwe mortieristen een hele ervaring. De laatste dag werd het verdedigend gevecht teruggevoerd richting de kazerne in Oirschot. Onder vijanddruk moest worden gesprongen van stelling naar stelling om zo snel mogelijk vuursteun te blijven geven voor de overige eenheden.

Voor de verkenners stonden de eerste dagen in het teken van het opleiden van

nieuwe manschappen en werd daarna doorgepakt naar een routeverkenning door de strook. Daarbij waren in het opgedragen vak waren meerdere points of interest aangegeven en diende een aantal gebiedsverkenningen te worden uitgevoerd in de strook.

Voor het anti-tank peloton stond week 35 in het teken van een bijzondere gebeurtenis. Tezamen met het Robotica en autonome systemen (RAS) is het peloton naar het Oostenrijkse Wattens gegaan. Hier hebben zij voor het eerst in de geschiedenis van de Nederlandse krijgsmacht een live fire exercise uitgevoerd met systemen die deels zelfbesturend of op afstand bestuurbaar zijn. Daarnaast hebben zij de moge-

lijkheden getest om dit te combineren met drones. Het doel van dit soort oefeningen is om de toepasbaarheid van innovatieve producten te testen en het meedenken over de ontwikkelingen die hieruit ontstaan. In 2020 gaat het anti-tank peloton hier op doorpakken en worden zij voor een groot gedeelte ingezet als RAS-peloton.

WEEK 37 & 38 MARNEWAARD

Tijdens de twee oefenweken in Marnewaard zat de D-cie in de strook van Leeuwarden tot Groningen-stad. De Verkenners trokken wederom de omgeving in waarbij ook veelvuldig gebruik werd gemaakt van opdrachten via Elias. Met de Fenneks kwamen ze tijdens overnachtingen in contact

met bewoners van omliggende dorpen. Dit werd ook nog vastgelegd door de Leeuwarder Courant na een overnachting in een molen. Af en toe werd er gedurende de nacht teruggevallen op het oord Marnehuizen om daar de Urban-OP te beoefenen en waarneming te houden op eenheden van de C-cie. Het anti-tank heeft verschil- >>

★ LJ MIKE SANDERS, CHAUFFEUR FENNEK

Ik ben Mike, 21 jaar. Ik kom uit Afferden, en van jongs af aan wilde ik al militair worden. Toen ik erachter kwam dat de VeVa bij mij in de buurt werd gegeven, pakte ik mijn kans. Na de VeVa, AMO en MFO ben ik sinds juli een panter van de D-cie. Daar maak ik deel uit van een mortiergroep, en werk ik als chauffeur op de Fennek en munitiewerker. Ik zorg ervoor dat de munitie voor de mortieren waar we mee werken op orde zijn. Dat houdt bijvoorbeeld in dat de juiste deelladingen moeten worden geplaatst. De eerste maanden van mijn eerste functie zijn achter de rug. Het is wennen maar erg leuk. Als mortierist moet je nauwkeurig kunnen werken. Het meest bijzondere moment tot nu toe was mijn beëdiging. Dat doe je maar één keer als militair en is een belangrijk moment. In de toekomst wil ik graag opwerken naar een functie als korporaal, en later naar de KMS. Voor nu, eerst mijn huidige functie maar eens uitpluizen.

lende Engagement Area's betrokken en hierbij werden ook de (on)mogelijkheden van RAS-elementen getest en geëvalueerd. Ook de prototypes van de nieuwe camouflagenetten voor de Fenek werden getest en de resultaten zijn doorgezet naar het kenniscentrum. De mortieren vervulde de rol van oefenvijand in het oord zodat de C-cie zich verder kon ontwikkelen in het OVG-gevecht. 's-Avonds behaalde zij de proeven van bekwaamheid op de mortierstukken dus ook hun eigen mortierspecialisme werd op niveau gehouden.

WEEK 40 WEST EN MIDDEN-BRABANT:

De lijn van afgelopen oefeningen werd voortgezet en verder uitgebouwd maar nu weer in een compleet ander gebied. De mortieren sloten de oefening af met

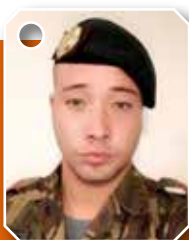
een lange navigatieroute richting 't Harde om daar deel te nemen aan een live fire schietoefening met de 81mm. Voor de andere eenheden werd de oefening werd op 3 oktober afgesloten met het afscheid van de aftreden Bataljonscommandant Goossens. Om 05:30 werd hij 's-ochtends thuis met Fenek opgehaald om zo snel mogelijk via een route in Elias te navigeren richting het AT-peloton. Daar werd met behulp van een drone en de Spike een doelwit uitgeschakeld om vervolgens door te navigeren richting het verkennerspeloton. Hier moest met de BAA-kop een belangrijke overgang onder waarneming worden gehouden en rapporteren wat er allemaal gebeurde. Een mooi afscheid waarbij de vaardigheden van de Overste Goossens nog eenmaal op de proef werden gesteld.

AFSLUITEND

Zoals bovenstaand artikel beschrijft, is de D-cie door een groot deel van Nederland getrokken. Voor ons is het van groot belang om ook te trainen buiten de oefenterreinen. Wanneer er een basis van het optreden is gelegd, kunnen de eenheden

“Het is van groot belang om ook te trainen buiten de oefenterreinen.”

doorpakken in strook waar men te maken krijgt met veel uitdagende omstandigheden. Dit vraagt extra creativiteit van de eenheden maar biedt ook veel kansen. Er is altijd activiteit en bewegingsvrijheid is vele malen groter dan in een oefenterrein. Wanneer de vulling het komende jaar ook weer toeneemt kunnen we doorpakken om de eenheden met elkaar te integreren. Ook het RAS-peloton gaat een uitbreiding in personeel krijgen om goed te kunnen blijven testen en door ontwikkelen. Als je hier interesse in hebt of deel van wilt uitmaken neem dan contact op met de D-cie.

★ LARS DE BITTER, .50 SCHUTTER

Mijn naam is Lars, ik ben 21 jaar oud en kom uit Venlo. Ik heb voor Defensie gekozen omdat ik dat van kleins af aan al wilde en heb de motivatie erin gehouden om daadwerkelijk ook militair te worden. Ik ben sinds 3 maanden actief bij het bataljon, en maak deel uit van de zwarte panters van de Delta compagnie. Mijn functie als verkenners chauffeur op de Fenek. Maar ik moet nog even wachten tot ik de opleiding chauffeur kan doen, en daarom ben ik tot die tijd .50 schutter. Ondanks dat ik er nog maar pas bij zit, heb ik al mooie ervaringen opgedaan. Ik heb enkele oefeningen meegedraaid waar ik veel heb geleerd over mijn vakgebied. Ook de beëdiging was erg bijzonder voor me, omdat je vanaf dan officieel bij de familie hoort. Ik kijk uit naar wat de toekomst bij het bataljon me brengt. Ik heb nog geen concrete plannen, die komen wel tijdens het werken op mijn huidige functie.

COMMANDO-OVERDRACHT 2019

Tekst | Nico Vroom - Foto's | Rick van Bergen en Communicatie 13 Brig

Het was al uitgesteld maar het moest er toch van komen, dat Overste Goossens zijn commando over Regiment en bataljon moest overdragen. En op dinsdag 8 oktober was het zover op een wat miezerig Vrijthof in Maastricht, de paradeplaats bij uitstek in onze provincie.

Met presentatie van het diverse materieel waaronder het nieuwe nog in beproeving zijnde Unmanned Ground Vehicle, of te wel een van afstand bestuurd rupsvoertuig. Maar ook het onvolprezen Reünie Orkest Limburgse Jagers, ons muzikale visitekaartje, gaf acte de préséance. Door het regenachtig weer was de belangstelling van de Maastrichtse bevolking en toeristen niet overweldigend, maar toch moesten de jagers aan menigeen uitleg geven. Inmiddels verzamelden de gasten zich in de Groote of Militaire Sociëteit. Daar bleek dat de ceremonie met enige vertraging zou plaatshebben. De bussen met de eenheden stonden in eerste instantie op een verkeerde locatie.

OPSTELLING /INTREDEN VAANDEL

Maar uiteindelijk kon majoor van de Werf, de plv Bataljonscommandant, de compagnieën en de Drum fanfare van het Regiment Grenadiers en Jagers opstellen. Uiteraard gevolgd door de gasten onder wie, Commissaris van de Koning in Limburg, gouverneur Bovens, plv chef kabinet, mw van Dinther, burgemeesters Penn-ter Strake en Schreijen, gemeentesecretaris van Kerkrade de heer Coumans, Brigade-generaal Querido, Officieren, onderofficieren en jagers, nabestaanden, gewonde collega's, veteranen, Limburgse Jagers van Verdiensten, oud-commandanten en adjudanten, vrienden en familie. Zij allen samen met alle belangstellenden waren getuige van het intreden van de Uitzendvlag en het vaandel van ons Regiment. Waarna de ceremonie van de commando-overdracht kon aanvangen. >>

Na het welkomstwoord van Overste Goossens sprak hij de navolgende woorden;

Samen met de collega's van 412 Pantsergeniecompagnie, 132 Herstelpeloton en het 2e Geneeskundige peloton van 13 Geneeskundige compagnie hebben we de Bataljonstaakgroep geformeerd; bijna 1000 mannen en vrouwen. 9 maanden stonden we paraat voor Volk en Vaderland en de internationale rechtsorde. Een inzet voor de gehele 'Battlegroup' is er, helaas, niet geweest maar kleinere missies voor onze pelotons, groepen en individuen wel. Afgelopen jaren zijn meer dan 300 mannen en vrouwen van ons bataljon ingezet in Mali, Jordanië en diverse Afrikaanse landen en zelfs bij de inzet aan de grenzen van Zuid-Europa. Door allerlei redenen zijn de nieuwe voertuigen nog niet binnen maar hebben we als bataljon zeker niet stilgezeten. Sterker nog, we zijn veel aan het trainen en opleiden geweest om nog beter te worden in het basis infanterie werk met oefeningen in de strook maar ook in Marokko en Schotland. Maar het wordt nu toch echt tijd om met voertuigen te gaan werken.

We hebben kameraden uit de 2e Wereld Oorlog naar hun laatste rustplaats begeleidt. En jaarlijks herdenken wij onze gesneuvelde kameraden, op de kazerne in Oirschot maar ook bij diverse plaatsen in Limburg, Brabant en aan de Maas. We zijn en blijven actief betrokken bij veteranendagen en reünies van o.a. de Indiëgangers maar ook meer recentere missies. Want Limburgse Jagers eren hen, die hen zijn voorgegaan.

Allereerst: dank voor jullie niet aflatende steun en loyaliteit. Jullie allen hebben gedeald met mijn handvatten en nukken, want ik ben niet altijd makkelijk geweest. Jullie kwaliteit en karakter hebben me gemotiveerd, geëmotioneerd en gestimuleerd. Ik besef me terdege dat ik zonder jullie nooit zo ver was gekomen. Om dit te verduidelijken zal ik, zonder iemand te kort te willen doen, een aantal personen er uitlichten.

De ondercommandanten Roger, Pascal, Ivor en Dennis en hun vierhoeken, maar ook Rob, Bas, Rob en Ivar. Allen hielden jullie mij me scherp, bleven jullie meedenken in het belang van onze mannen en vrouwen.

Wat we vaak vergeten is dat het Regiment meer is dan het bataljon; veel meer zelfs. Ons Regiment heeft veel leden, actief en niet-actief, veel veteranen, donateurs en ondersteuners, ook wel sponsoren genoemd, die het regiment een warm hart toedragen. De bestuursleden en medewerkers van onze stichting Limburgse Jagers bedank ik voor de niet aflatende steun. Met twee petten op, die van bataljonscommandant en Regimentscommandant vergeet je nog al eens zaken maar, onder aanvoering van Nico 'Pater Familias, Vroom en Cees van der Ploeg voelde ik me echt gesteund en kreeg de functie van Regimentscommandant inhoud en meerwaarde en werd het een en zeer eervolle maar ook drukke baan. Mannen van de Historische Collectie onder de bezielende leiding van de Jan van Ommen. De credits en complimenten komen jullie geheel toe. Dank voor jullie inzet en geduld. Het Reünieorkest; menig concert is er geweest in Limburg en op herdenkingen. De veteranenvereniging wil ik danken voor hun ondersteuning, adviezen, tips en het organiseren van reünies. Jullie vrijwillige inzet waardeer ik enorm maar nog belangrijker; het wordt enorm gewaardeerd door alle veteranen, van jong tot oud.

Onze band met de provincie en de Limburgse bevolking is voor altijd en ligt zelfs vastgelegd in ons mooie regimentslied. Want wij marcheren door de straten, van ons mooie Limburgse land" en zullen dat blijven doen.

Daarna vroeg overste Goossens een van zijn korporaals naar voren en zei:

De korporaal is begonnen binnen ons bataljon als Limburgse Jager, als soldaat, en heeft inmiddels een aantal dienstjaren en inzetten achter de rug. Wat hem zo bijzonder maakt, is dat hij één van de eerste Limburgse Jagers was die ik mocht toespreken omdat hij een boefje was geweest. Nu is iedereen wel eens een boefje en hetgeen hij had gedaan toverde stiekem toch een dikke glimlach op mijn gezicht.

Mocht u, dames en heren, overigens het idee hebben dat binnen ons bataljon en Regiment allemaal koorknaapjes zitten, dan heeft u het mis. Het gezegde 'met boeven vang je boeven' gaat veelvuldig op. En juist zulke kerels en meiden moeten we hebben; voor de duvel niet bang; niet weglopen voor verantwoordelijkheden;

opkomen voor eigen principes maar ook voor de waarden en normen van Defensie. Maar bovenal durven en kunnen vechten onder zware omstandigheden, altijd streven om beter te worden en nooit genoegen nemen met het bekende '6-je'. Hier naast mij staat het levende bewijs! Als kader en commandanten moeten wij oog hebben voor het fantastische 'menselijke kapitaal' dat wij binnen onze organisatie hebben. Herken deze mensen en coach hen, want zij bepalen onze kracht, en niet onze 'spullen'!

Overste Goossens bedankte vervolgens zijn echtgenote Mariola en dochters voor hun begrip en ondersteuning tijdens zijn driejarig commando, waar hij veel van huis was om bij de "familie de Jager" aan tafel te zitten.

Vervolgens, het moest er nu echt van komen, droeg Overste Goossens zijn commando over door het symbool van Regiment, het vaandel, aan Luitenant-kolonel Plender te overhandigen.

Overste Plender aanvaardde het commando over Regiment en Bataljon. Zijn toespraak beperkte hij tot twee kernwoorden Dank en Trots..

Dank aan de Gouverneur van Limburg, maar ook de burgemeester van Maas- >>

tricht, voor de geleverde inspanningen dit alles mogelijk te maken. Ik ben vereerd dat deze bijzondere gebeurtenis, op deze bijzondere plek wordt uitgevoerd.

Dank ook aan de Generaal Maas, voor het gestelde vertrouwen in mij in deze functie.

Dank zeker aan mijn vrouw en zoon. Deze functie kan ik alleen draaien met volledige ondersteuning van jullie. Elke militair weet dat er alleen goed gefunctioneerd kan worden, indien het thuisfront hier volledig achter staat.

Dank Limburgse Jagers, en in het bijzonder de Overste Goossens, voor het opnemen, van mij, in de familie de Jager.

Naast de dankbaarheid ben ik ook trots. **Trots** om commandant over een regiment en bataljon te mogen zijn met een roemruchte historie en een sterke traditie.

Het Bataljon schrijft op dit moment nieuwe hoofdstukken in het boek historie, met de missie in Afghanistan, maar ook individuele uitzendingen zoals ACOTA. En de voorbereiding hierop en uitvoering hiervan kan maar op 1 manier. Alleen het beste is goed genoeg. En daarom Limburgse Jagers, ben ik trots op jullie. Jullie zijn het grootste goed. Jullie maken met beleving, vakmanschap, professionaliteit en wil om te winnen, dat ik trots ben hier te staan om mijn ziel en zaligheid te geven aan jullie. Deze uitdaging ga ik samen met u aan. Voor elkaar, altijd!!

Ik ga afwijken van het protocol. Om een nieuwe bladzijde te mogen toevoegen aan de historie van de mens en het Bataljon verzoek ik de generaal Querido het woord tot u te richten.

“Beloning na 12 jaar.”

Na het intreden van het vaandel kreeg de Regimentsoudste, Brigade generaal Querido, het woord. Hij verzocht overste Goossens zich voor hem op te stellen met het gezicht naar de troep en vervolgde :

Ik wil als Regiment-oudste ook graag van de gelegenheid gebruik maken om overste Goossens te bedanken voor wat hij voor het bataljon en regiment heeft gedaan en overste Plender feliciteren met dit mooie commando. Ron heel veel succes en je weet mij te vinden als het nodig is. Maar ik sta hier vandaag niet alleen als Regiments-oudste. Hetgeen ik nu ga doen is namens de Commandant Landstrijdkrachten.

Wat in een goed vat zit verzuurd niet, geduld is een schone zaak en meer gezegdes zouden vandaag gebruikt kunnen worden. Ik neem u allen graag mee naar 2007. Het bataljon is in dat jaar ingezet in Afghanistan. We hebben in die periode vele zware inzetten gehad, we hebben heel veel strijd moeten leveren met de Taliban. Volgens sommige de zwaarste gevechten sinds de Korea-oorlog. Zonder hier teveel in detail te gaan heeft dat veel geveerd van alle mannen en vrouwen die daar destijds waren. Dagelijks was er gevechtscontact soms enkele uren soms dagenlang. De slag om Chora was daarvan de zwaarste. We hebben daar grote offers moeten brengen. Robert, Timo, Jos en Tom zijn daar gesneuveld en we hebben ook vele zwaar gewonden mee naar huis moeten nemen. Als er zo zwaar gestreden wordt, is het ook vaak onvermijdelijk dat er veel schade wordt gemaakt. De strijd speelde zich veelal af op plaatsen waar onschuldige Afghanen woonden en werkten.

Die omstandigheden hebben van een ieder het uiterste gevraagd. Die omstandigheden hebben van commandanten op elk niveau het uiterste gevraagd. Soms duurt het lang, heel lang, tot de tijd rijp is om het juiste beeld te krijgen wat er daadwerkelijk is gebeurd daar. Het maakt mij blij, het maakt mij super trots dat ik vandaag, na 12 jaar één van mijn ondercommandanten voor zijn inzet daar mag belonen. Paradedcommandant wilt u het geheel de houding laten aannemen.

De commandant landstrijdkrachten verleent het Ereteken van Verdienste aan Luitenant-kolonel R.A. Goossens. Wegens betekenisvol, beleidsvol en onderscheidend optreden tijdens operationele omstandigheden. In 2007 wordt de toenmalig ritmeester Goossens kort voor uitzending benaderd om het commando over de B-compagnie 42 BLJ op zich te nemen. Samen met kernleden van zijn eskadronsstaf lukt het hem in zeer korte tijd het opwerktraject door doorlopen en de sfeer en het vertrouwen binnen de compagnie op een hoog niveau te brengen.

De veelvuldige zware gevechtscontacten in Afghanistan vereisen dat veel pelotons-overstijgende zaken als vuursteun en luchtsteun moeten worden afgedekt door de compagniesstaf. Dit houdt vervolgens in dat toenmalig ritmeester Goossens vrijwel altijd buiten het kamp moet optreden (net als de rest van de battlegroup overigens). Het wordt zijn gebruikelijke wijze van leiden vanuit het open luik wat door zijn compagnie als vertrouwenwekkend wordt ervaren.

Gedurende de uitzending krijgt de Bravo Compagnie te maken met 9 zwaargewonden en 2 dodelijke slachtoffers binnen de eigen eenheid. Dit heeft een enorme impact op iedereen binnen de compagnie. Door het leiderschap van de compagniescommandant Goossens blijft de cohesie van de eenheid en het moreel gedurende de gehele uitzending in stand en blijft de compagnie ondanks de verliezen inzetbaar voor opdrachten. Compagniescommandant Goossens onderscheidt zich tijdens inzet, met regelmatig zwaar gevechtscontact, telkens door heldere en weloverwogen besluitvorming, durf, duidelijke afwegingen en keuzes, en goed tactisch inzicht in ontstane moeilijke situaties. Hij heeft zijn ervaringen in korte tijd omgezet in effectief leiderschap onder uiterst zware en complexe operationele omstandigheden.

Utrecht 8 oktober 2019-10-07
De Commandant Landstrijdkrachten
M.H. Wijnen
Luitenant-generaal

Vervolgens spelde hij het ereteken op bij Luitenant -kolonel Goossens. Dat was mede het einde van de ceremonie. Overste Goossens maakte met zijn gezin in twee Mercedes Benz jeeps een ereronde waarna het vaandel uittrad en de troepen konden inrukken.

Na afloop vond in de Groote of Militaire Sociëteit nog een receptie plaats waar naast de Regimentsoudste, die alsnog ook een buste aan overste Goossens overhandigde, die bij het ereteken behoort. Bijzonder dat hij daar nog als ritmeester wordt vermeld. Ook de plv Commandant 13e Brigade, kolonel de Lange van ons Regiment sprak. En de voorzitter van de Stichting bedankte mede namens de Veteranenvereniging RLJ overste Goossens voor zijn inzet en betrokkenheid en bood hem een tekening. Deze tekening, gemaakt door onze regimentsgenoot Jos Gelissen, laat zien wat er in de afgelopen drie jaar is gepasseerd. Te zien op de achterzijde van het magazine.

**Ralf bedankt,
Ron succes gewenst.**

BALKAN, GEBIED VAN OORLOGEN EN LANGDURIG TWISTPUNT

Tekst | Kolonel Huub Klein Schaarsberg - Foto's | archief Hist Collectie

In 2020 is het 25 jaar geleden dat 42 BLJ klaar stond om DUTCHBAT III af te lossen in de enclave SCREBENICA. Tijd dus om weer een BLJ-BALKAN reünie te gaan organiseren. Gaandeweg gaan de gedachten terug naar mijn eigen ervaringen.

Als Plv CC B-Bulldog Cie stond ik ook klaar, samen met de rest van het bataljon, om DUTCHBAT III af te lossen. Klaar om met een beperkt mandaat en beperkte bewapening (.50 mitrailleur) tussen de partijen in te staan. Door de val van de enclave is uiteindelijk alleen de A-Ganzen cie naar de BALKAN vertrokken om daar te helpen de vluchtelingen uit de gevallen enclave op te vangen. Een bijzondere uitzending voor de toenmalige ganzen. De rest van het bataljon werd weer omgeschoold naar het vertrouwde 25-mm boordkanon om zo nodig vrede af te dwingen en de vroegere strijdende partijen met geweld terug het hok in te duwen.

JEUGDIG OPTIMISME

Wat mij vooral is bijgebleven is iets wat ik kan omschrijven als "jeugdig optimisme" of misschien wel beter naïviteit. Een gevoel

van verontwaardiging door de gijzeling van "onze" LJ'r Jos Gelissen. Een gijzeling die grote gevolgen heeft voor hem als persoon¹. Een gevoel van onbegrip over de mate waarin "we" bespeeld werden door

“Naïviteit maakte gaandeweg plaats voor realisme.”

de strijdende partijen. Een gevoel van boosheid doordat we onze maten van DUTCHBAT III niet konden aflossen. Een gevoel dat de wereld toch maakbaar is en dat wij onze wil, de BALKAN-oorlog moest stoppen, konden opleggen aan anderen zonder daarvoor zelf een prijs te betalen. Oftewel, lichtelijk naïef als ik terugkijk. Naïviteit die

gaandeweg plaats heeft gemaakt voor realisme. Op de BALKAN maar ook bij andere conflicten is niets wat het eerst lijkt te zijn en bestaat er geen enkelvoudige waarheid. Iedere partij heeft zijn eigen waarheid

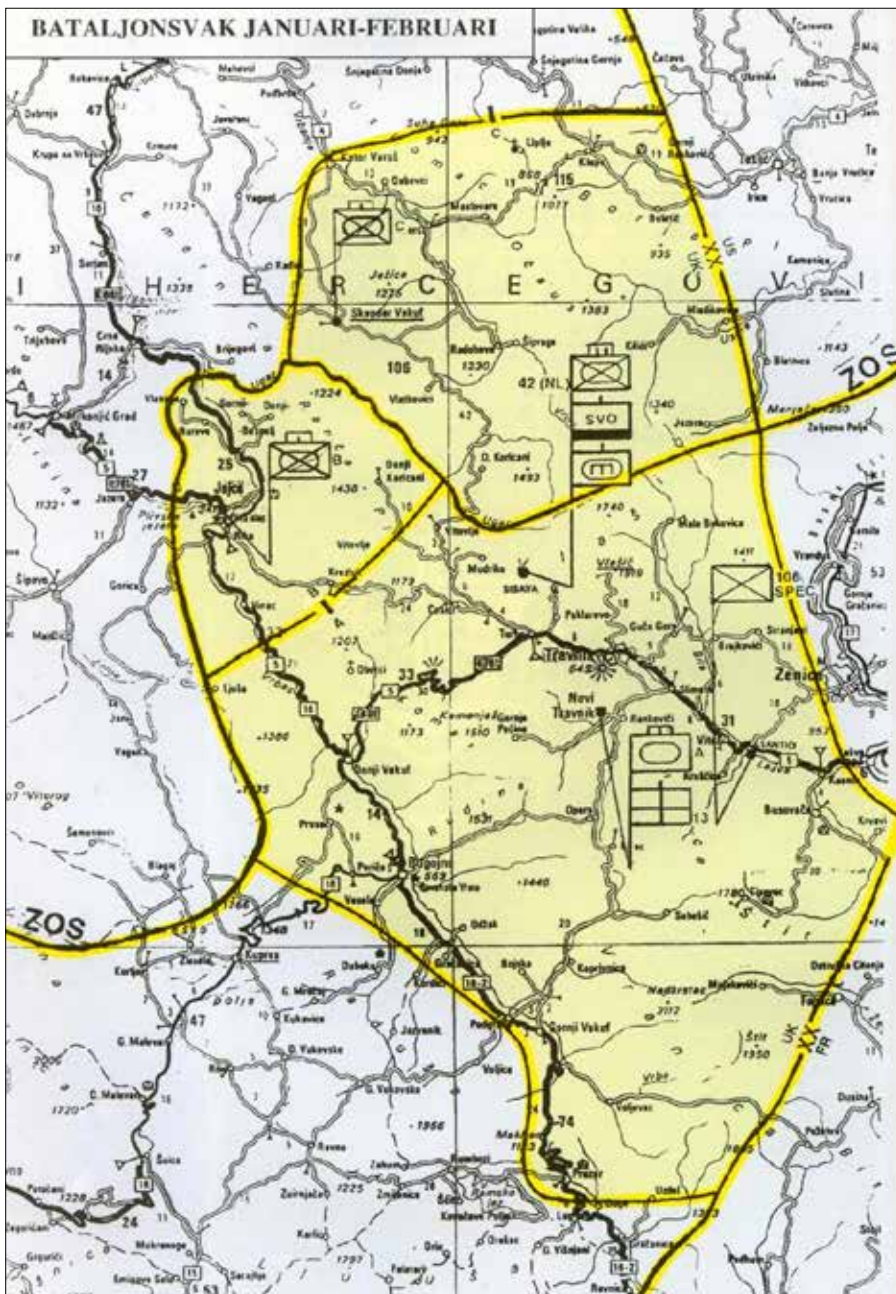
Mijn (beperkte) waarheid over de BALKAN gaat over IFOR 1 (1e helft 1996) en SFOR 4 (2e helft 1998). Tijdens IFOR 1 was ik Plv CC Bcie met Jajce als uitvalsbasis, tijdens SFOR 4 was ik CC Acie, Novi Travnik. Twee uitzendingen die compleet verschillend waren.

IFOR 1

Wat mij vooral over de eerste periode is bijgebleven is de omschakeling van DUTCHBAT naar IFOR, van kwetsbaar naar robuust. Van YPR.50 bij DUTCHBAT naar YPR 25mm en Leopard II bij IFOR. Hieronder een paar van mijn indrukken.

Begin 1996 zijn we naar het voormalige Joegoslavië vertrokken. Na een kort verblijf in de haven van Split ben ik 's nachts vertrokken met een colonne voertuigen achter me aan over een onbekende route naar een onbekend gebied. Een route rich-

ting een voormalig oorlogsgebied waarvan je niet echt kon plaatsen wat je er zou aantreffen.

JAJCE

Met de compagnie zijn we via Novi Travnik terechtgekomen in Jajce. Een grote parkeerplaats net naast de rivier VRBAS werd ons nieuwe huis. Tactisch misschien niet de beste plek maar wel de enige plek die beschikbaar was en vooral een goede uitvalsbasis om contact te leggen met de bevolking en de aanwezige voormalig strijdende partijen.

Kernwoord uit die periode is ZOS oftewel zone of separation. De Bcie in Jajce aan de Kroatische kant en de Ccie in Knezevo

aan de Servische kant. Het Aesk in eerste instantie als bataljonsreserve. Opdracht: zorgen dat de strijdende partijen in hun hok blijven, smoel op het terrein krijgen en contact leggen met de partijen. De winterse omstandigheden hebben ons daarbij geholpen doordat verplaatsingen en inbreuken eenvoudiger te onderkennen

waren. Maar al met al hebben de omstandigheden een zware wissel getrokken die zomaar tot slachtoffers had kunnen leiden. Niet alleen door gladheid op slechte wegen in de bergen maar ook door andere gevaren. Een voorbeeld, routes door de sneeuw die redelijk veilig bleken tot de sneeuw ging smelten en de mortiermijnen vlak naast het spoor zichtbaar werden.

Winters weer met black ice, sneeuw en ijs hebben ook wel bijzondere uitdagingen tot gevolg. De almachtige Leopard 2 kon op enig moment het kamp niet verlaten doordat de uitrit spekglad was en het stijgingspercentage van 2% te veel van het goede was. In militaire termijn een pantserstoppende hindernis. Gelukkig bleek de Nederlandse creativiteit opgewassen tegen dit praktische problemen. Zandzakken en sneeuwpaden boden een uitkomst.

Over tanks gesproken. Op enig moment kregen we via het Divisiehoofdkwartier een melding dat er een vijandelijke tank was gesignaleerd in ons gebied. Reden om de GRF, versterkt met een Leopard-tank uit te laten rukken. Na een grondige zoektocht bleek de vijandelijke tank nergens te bekennen. Nadrukkelijk doorvragen bij het hoofdkwartier heeft uiteindelijk tot het inzicht geleid dat de waarneming van de Britse vrachtwagenchauffeur weliswaar om een tank ging maar dat een T54 tank wel iets weg heeft van een Leopard tank. ... Materieelherkenning ten top.

De VRBAS had trouwens wel eens de nodige kuren waarbij onze kennis om >>>

“Contact met bevolking.”

dammen op te werpen en zandzakken te stapelen nodig waren om droge voeten te houden. Een aantal keren is het water gestegen tot de rand van het kamp. Na de aflossing door een cie van het 17e GFPI bleek dat de VRBAS ook wel eens sterker kon zijn. Het volledige kamp is onder water komen te staan met alle chaos van dien.

SFOR 4

De periode SFOR 4 heeft mij een compleet ander beeld gegeven. Niet alleen de periode (tweede helft 1998) maar ook het gebied en de opdracht. De Acie had toentertijd Novi-Travnik als uitvalsbasis en had de VITEZ-pocket onder beheer. Een tijd die zich gekenmerkt heeft doordat de bevolking verwoede pogingen heeft gedaan om weer een enigszins normaal bestaan op te bouwen. Maar ook een periode waarbij geprobeerd werd vluchtelingen terug te laten keren naar hun oorspronkelijke gebieden waarbij de compagnie als opdracht had om dit zo goed als mogelijk te begeleiden.

In die tijd is mij vooral de diepte van de onderlinge haat en wantrouwen tussen

voormalige burens helder geworden. Kenmerkend is voor mij het beeld van de vernietigde moskee in het dorp Ahmici. Hier zijn in 1993 zo'n 120 Bosniacs (moslims) vermoord door Kroaten waarbij bewoners die lange tijd vreedzaam naast elkaar hebben geleefd, elkaars dodelijke vijanden zijn geworden. Het veelvuldige contact met de bevolking en het ondersteunen van een OVSE-onderzoek drukken je wel met de

neus op de feiten. Het feit dat het hier echt oorlog is geweest blijkt ook wel uit de grote mijnevelden waardoor je gedwongen werd om op de gebaande wegen te blijven. Een terugkeer van vluchtelingen naar die regio zou niet eenvoudig. De compagnie heeft veelvuldig, met steun van het Crowd en Riot Control peloton, tussen terugkerende vluchtelingen en de overige bewoners gestaan.

Naast deze grote problemen waren er ook andere zorgen. De boogtenten op het kamp stonden er al de nodige tijd en waren uit ruimtegebrek dicht op elkaar geplaatst. Geen probleem ware het niet dat de 100-liter vaten met brandstof voor de kachel er tussen stonden. Het wachten was op een brand met alle mogelijke gevolgen van dien. Daarom maar een demo "brandende boogtent" op het heliveld laten verzorgen om te zorgen dat iedereen het gevaar scherp tussen de oren zou hebben. Ruimte om te verkassen was er op dat moment niet.

Onze rol werd overgenomen door onze collega's van het 17e Bat GFPI. Na de

overdracht ben ik met de compagnie uit het gebied vertrokken om enkele weken later te horen dat een brand het hele legeringsgebied heeft verwoest. Gelukkig geen slachtoffers wel alle uitrusting vernietigd. Dat de KL dan toch snel kan reageren blijkt wel uit het feit dat binnen een week de belangrijkste spullen waren vervangen.

Hoe dan ook, op de BALKAN lijkt het vredig maar onderhuids rommelt het nog steeds. Dat er nog steeds geen warme gevoelens zijn tussen de diverse groepen blijkt wel uit een nieuwsbericht van de NOS van 04 oktober jongstleden waaruit blijkt dat de er nog steeds een grote scheiding is tussen de verschillende groepen. De buitenkant van de middelbare school in Travnik laat weinig aan de verbeelding over. In een oogopslag is te zien dat het gebouw is opgedeeld in tweeën: een deel van de voorgevel is geel, een ander deel is blauw. De ene kant is het katholieke gymnasium voor de Bosnische Kroaten, de andere kant het gymnasium waar overwegen Bosniakken (Bosnische moslims) naartoe gaan. Er zijn twee ingangen, twee schoolpleinen en twee onderwijsprogramma's. De ene school

begint een half uur later dan de andere, en ook de pauzes zijn op wisselende tijden zodat de leerlingen niet tegelijk buiten zijn.

Hoe de toekomst zich zal ontwikkelen, de tijd zal het leren. Wat ik weet is dat we met onze aanwezigheid en vooral handelen een versterking van het geweld hebben voorkomen. Mijn belangrijkste constatering is dat vrede iets is wat we moeten koesteren en bewaken met alle energie die we hebben.

Betrokkenheid van BLJ blijkt uit:

- Individuele uitzendingen, zowel UNPROFOR als later.
- DUTCHBAT 4 1995 Acie
- IFOR 1 1996 Bataljon
- SFOR 3 1997 Pel Bcie
- SFOR 4 1998 Bataljon
- SFOR 8 2000 Acie en Bcie
- KFOR 2 2000 Verkpel
- SFOR 11 2001 Bataljon
- SFOR 15 2003 Ccie

TERUG NAAR SISAVA, (NOVI) TRAVNIK, VITEZ EN SARAJEVO

Tekst | Huub Ruteijna

Met majoor bd Huub Ruteijna terug naar de Vlasic.
Oud BLJer uit de Seedorf periode.

We hadden we het er vaak over. Hoe zou het er uitzien? 21 jaar na dato. SFOR-4 1998 en nu. Angelo van den Biggelaar en ik waren lichte maatjes op het OCO (opleidingscentrum officieren) en kwamen elkaar tegen tijdens deze uitzending. Ik was begonnen halverwege bij 11 Tkbat SFOR-3 als hoofd sectie 5 en bleef tot de helft van SFOR-4 om zodoende een permanente overlap te houden bij eenheidswisseling. Een van de hoofdtaken van de sectie 5 waren de zogenaamde "Pronk-projecten". Buiten deze projecten was de taak van de LO (liason officer) om contact te onderhouden met de lokale bestuurders, hulporganisaties en de zogenaamde NGO's (non governmental organization) Angelo was LO van het A-team Novi Travnik en ik zat bij de batstaf op Sisava in hotel Babanovac.

INTERNAL DISPLACED PERSONS

Ons werk was voornamelijk de gemeenschap te faciliteren om terugkeer van zogenaamde IDP (internal displaced peo-

ple) mogelijk te maken. Denk daarbij aan allerlei projecten die op de een of andere manier gelinkt konden worden aan verbetering, herstel of bouw van infrastructuur.

Dit alles om ervoor te zorgen dat mensen die tijdens de oorlog waren gevlucht konden terugkeren naar hun voormalig huis en haard.

EVENWICHT

Dat ging niet altijd van een leien dakje want gevoelens van haat en verdriet van omgekomen familieleden zorgden voor spanning onderling. Met name de extreme groepen van de voormalige strijdende partijen wakkerden dat vuurtje regelmatig op. In deze setting probeerden wij met onze projecten dit vuur in toom te houden. Projecten werden per entiteit opgeknapt. De

verdeling: Bosnisch, Kroatisch en Servisch moest altijd in evenwicht zijn want anders werden wij als partijdig gezien.

TOLKEN

Om ons werk te kunnen doen hadden we de beschikking over lokale tolken en een tolk uit Nederland. Uiteraard door het intensieve werk en lange dagen samen optrekken ontstaat er een band met de tolken. Met de een wat meer als met de ander. In het gewone leven is dat niet anders. Met Dario is die band gebleven en zo was het plan geboren om ooit terug te gaan. Nu was het zover. Een lang weekend Bosnië.

BEZOEK

Met WizzAir vanuit Eindhoven naar Tuzla. Daar stond de huurauto klaar en met een

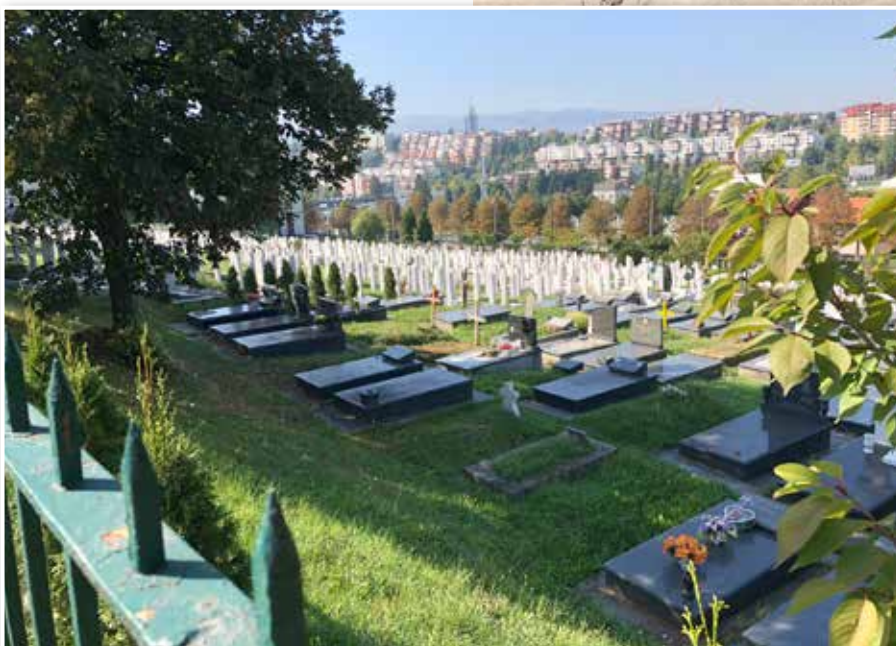
schitterende rit van dik 2 uur door het bergachtige landschap aangekomen op ons AirB&B in hartje Sarajevo. Vanuit hier zijn we 2 dagen naar onze AOR (area of responsibility) vertrokken waarbij Dario ons keurig heeft rondgeleid. Anekdoten maar ook serieuze gesprekken zorgden voor menig déjà vu moment.

**“Voor de kosten
hoef je het niet
te laten.”**

Angelo en ik hebben genoten. En voor twijfelaars: gewoon doen. Voor de kosten hoef je het niet te laten. Wat tref je aan: Er is bijna niks meer te zien van toen. Maar goed ook. De mensen zijn hartstikke aardig en onze inzet van toen is niet vergeten.

Echter de situatie onderling is nog steeds niet optimaal. Vriendjespolitiek en elkaar baantjes toeschuiven is nog gewoon aan orde van de dag. Kennis is macht is het gezegde maar kennissen zijn veel machtiger.

De vraag blijft dan ook wat heeft onze aanwezigheid op termijn opgeleverd?

NEDERLANDSE VETERANENDAG

Tekst | Mevrouw Jansen

Vanuit de organisatie van de Veteranen dag 2019 kregen wij, als nabestaanden van Luc Janzen, die in 2010 in Afghanistan sneuvelde, een uitnodiging om dit jaar Veteranendag bij te wonen.

UITNODIGING

Enige tijd voor 29 juni 2019 ontvingen wij de uitnodiging, een treinkaart, toegangsbewijs en enkele consumptiebonnen. In alle vroegte op 29 juni 2019 vertrokken wij vanuit Limburg naar Den Haag. In de trein was de sfeer al behoorlijk te proeven. De meeste treinreizigers hadden die dag dezelfde bestemming als wij. Elke keer als de trein stopte en er nieuwe passagiers instapten, werden deze als oude vrienden verwelkomd door de reeds in de trein aanwezige passagiers. Enkele van hen waren in uniform, weer anderen hadden alleen een baret op

DEN HAAG

In Den Haag aangekomen ging het in colonne richting centrum. In de nabijheid van het regeringscentrum zag je een splitsing tussen de mensen die richting Malieveld gingen en de mensen die in de richting van het Binnenhof liepen. Met onze verkregen toegangspassen kwamen we zonder problemen op het Binnenhof. Via een gangenstelsel arriveerden we in een grotere zaal waar de genodigden voor de Ridderzaal stonden/zaten te wachten.

Ook hier een mengelmoes van mensen, al dan niet in uniform maar bijna allemaal met een rij aan medailles op hun borst gespeld. Al gauw ontmoetten we onze "gastheer" voor die dag, luitenant kolonel Huub Klein Schaarsberg. Na een kop koffie en wat te hebben gepraat werden we verzocht om naar de Ridderzaal te gaan.

RIDDERZAAL

In de Ridderzaal was een groot gedeelte van de stoelen gereserveerd. Ik moet zeggen dat ik wel eens comfortabeler gezeten heb. Langzaam liep de Ridderzaal vol met veel (van gezicht en enkele ook van naam) bekende personen. Het geheel deed nogal plechtig aan. Op enig moment kwamen de recentst onderscheiden militairen van de Militaire Ridderorde de zaal binnen. Opmerkelijk was dat Marco Kroon in burger was terwijl de andere twee in vol ornaat waren. Bleek dat dit was vanwege de perikelen omtrent de mishandeling van een politiemann waarvan Marco wordt verdacht.

Na enige tijd werd aangekondigd dat Koning Willem Alexander in aantocht was. Het geroezemoes in de zaal stierf

weg en het werd er erg stil. Koning Willem Alexander, ook hij in ceremonieel tenue, kwam binnen en nam op de voor hem gereserveerde stoel plaats. Nadat de Koning zijn plaats had ingenomen begon de officiële opening van de Veteranendag 2019. Door enkele veteranen werden hun belevingen/ervaringen gedeeld. Het waren stuk voor stuk indrukwekkende verhalen. Tussendoor werd er sfeervolle muziek gespeeld. Al met al een heel indrukwekkende opening van deze dag.

“De hartelijkheid, het vertrouwde, de gelijkwaardigheid straalde er van af.”

en weer anderen droegen verschillende onderscheidingstekens. Al gauw bleek dat het allemaal veteranen waren. Opvallend was dat er echt "oudere" mensen in de trein stapten, maar ook zeer jeugdigen. Allemaal waren ze enthousiast en er werden al vele herinneringen opgehaald. Er wordt wel eens gezegd, de kameraadschap tussen militairen onderling is met geen enkele kameraadschap te vergelijken. Dat werd ons nu ook weer eens duidelijk. De hartelijkheid, het vertrouwde, de gelijkwaardigheid straalde er van af. Jong of oud, man of vrouw, blank of getint, er waren geen barrières. Geweldig om te zien.

BINNENHOF

Nadat de openingsceremonie was afgelopen en Koning Willem Alexander de zaal had verlaten werden we met zijn allen verzocht de zaal te verlaten. Hierbij hadden wij de indruk dat het programma wat was uitgelopen omdat iedereen zich naar de uitgang haastte om naar het Binnenhof te gaan. We kregen geen kans om onze jassen, die we in de garderobe hadden achtergelaten, op te halen. Toen we buiten het gebouw kwamen en het Binnenhof

opliepen stonden daar diverse pelotons militairen opgesteld. Aan weerszijden van het plein stonden deels gevulde tribunes. Er werd reeds van alles omgeroepen/gesproken. Hier nam onze "gastheer" afscheid van ons omdat hij weg moest om deel te nemen aan de Parade/defilé .

Na een paar keer langs de tribunes te hebben gelopen zonder onze plaatsen gevonden te hebben zijn we in een hoek gaan staan kijken. Een groot gedeelte van de militairen die daar op het Binnenhof stonden opgesteld zouden hun uitzendingsmedaille ontvangen. Het was die dag erg warm en we hebben daarom besloten om het Binnenhof te verlaten en in de richting van het Malieveld te lopen.

UITREIKING HERINNERINGSMEDAILLE INTERNATIONALE MISSIES

Tekst | Tint Bart van der Vrandel

Op 29 Juni 2019 kregen 80 Nederlandse Militairen de HIM uitgereikt voor hun bijdrage aan verschillende internationale missies. Deze uitreiking was onderdeel van de jaarlijks terugkerende Nederlandse Veteranendag. Een jubileum jaar, want de Veteranendag werd dit jaar alweer voor de 15e keer georganiseerd.

BINNENHOF

Het Binnenhof in Den Haag was ditmaal het decor voor de medaille uitreiking.. De ceremonie was groots aangepakt, er waren dan ook ruim 600 genodigden aanwezig op het Binnenhof. Voor de familie en kennissen van de decorandi, militair genodigden, de dragers van de Militaire Willemsorde, majoor Marco Kroon en Luitenant-kolonel

Gijs Tuinman waren twee grote tribunes opgebouwd.. Tijdens de ceremonie die ruim een uur duurde sprak de minister van Defensie, Ank Bijleveld-Schouten, mooie woorden op aan de aanwezige militairen, waaruit haar waardering bleek voor het werk dat door hen is geleverd. Niet in de laatste plaats was ook de Koning Willem Alexander aanwezig tijdens de ceremonie. >>

De medailles zelf werden uitgereikt door oudere veteranen, die de decorandi in het verleden zijn voorgegaan.

DECORANDI VAN 42 BLJ

Onder de decorandi bevonden zich ruim dertig militairen van het 42e Bataljon Limburgse Jagers. Deze militairen van de Charlie Eagle Compagnie zijn in 2018 / 2019 actief geweest tijdens de RSM (Resolute Support Mission) in Noord-Afghanistan..

WARM BINNENHOF

De gekozen locatie op het Binnenhof is niet het enige wat militairen en toeschouwers zich gaan herinneren van de ceremonie. Volgens het KNMI betrof het de warmste 29 Juni die ooit in Nederland is gemeten. De temperaturen liepen op tot 32 graden Celsius in de schaduw. Dit zorgde er bij de militairen voor dat het zweet over de rug droop gedurende de ceremonie.

DEFILÉ

Nadat de medaille uitreiking was afgerond hadden de decorandi vijf minuten de tijd om snel wat te eten. De korte tijd om te lunchen kwam voort uit het feit dat de gede-

coreerde militairen nog mee gingen lopen met het Defilé door de binnenstad van Den Haag. Vanuit het Binnenhof werden zij, onder de Grenadierspoort door, afgemarcheerd en aangesloten bij de overige Defilé eenheden waaronder het detachement van de VVRLJ. De route van het Defilé eindigde op het Malieveld.

MALIEVELD

Onderweg naar het Malieveld leek het wel of er in Den Haag alleen maar veteranen woonachtig waren. Erg mooi om te zien. Na eerst een kop koffie gedronken te hebben zijn we het Malieveld opgelopen. Ontzettend veel stands met uiteenlopende onderwerpen, maar allemaal in relatie met defensie en zijn veteranen. Er was eigenlijk voor ieder wat wils. Ook kinderen waren niet vergeten, er was een heuse speelplaats ingericht. Hier en daar stond militair materieel opgesteld. Gelukkig konden we af en toe wat in de schaduw zitten om

wat de eten//drinken. Het weer die dag was zo goed dat het eigenlijk te heet was om lang in de felle zon op het Malieveld rond te struinen. Jammer, zeer zeker ook voor de deelnemers aan het defilé. In hun (vaak historische) uniformen in de brandende zon door Den Haag te marcheren, ik geef het je te doen. Petje af (maar dat mochten zij niet).

Rond een uur of drie die middag waren we behoorlijk moe en hebben we de trein terug naar het zuiden genomen. Voor ons was het een erg indrukwekkende dag. De meeste indruk heeft de kameraadschap tussen de veteranen op ons gemaakt. Het gaf ons de indruk dat het een enorme vriendenclub is waar geen onderscheid in rangen en standen wordt gemaakt. Natuurlijk was ook het formele gedeelte mooi maar de eensgezindheid en kameraadschap tussen de veteranen onderling, indrukwekkend.

HET GAAT ER NIET OM HOE JE VALT, MAAR HOE JE OPSTAAT'

Tekst | Jaaike Brandsma

Het gaat er niet om hoe je valt, maar hoe je opstaat'. Deze bijzondere lijfspreuk is van Afghanistanveteraan Jaaike Brandsma, die op 18 oktober jl een koninklijke onderscheiding kreeg tijdens het symposium '75 jaar vrouwen bij Defensie' in het Nationaal Militair Museum in Soesterberg. "We hebben elkaar verschillende keren ontmoet en ik ben onder de indruk van je levensmotto", sprak defensie-minister Ank Bijleveld.

Dit levensmotto is Brandsma op het lijf geschreven. Op 10 juli 2007 verloor zij haar linkeronderbeen door een zelfmoordaanslag tijdens een sociale patrouille in het Afghaanse Deh Rawod. Die positieve levenshouding die ze na die gebeurtenis laat zien is opvallend. Jaaike verhaalt in haar eigen woorden, hoe zij tot haar inzet voor herstel en verdere leven, maar ook voor het weer oppakken van het leven van haar gewonde collega's is gekomen.

schoenen aan te trekken met vereniging 'De Gewonde Soldaat' en neem contact op met de organisatie in Londen.

NEDERLANDS TEAM VOOR INVICTUS GAMES

Al snel merken wij dat het veel werk en tijd kost om een Nederlands team samen te stellen, wij willen ook mensen die niet lid zijn van de vereniging graag een kans geven om deel te nemen. Nadat ik contact heb genomen met het hoofd van het MRC (Militair Revalidatie Centrum) kolonel Jeroen Hulst en destijds ook hoofd van het BIMS gaat het balletje sneller >>

WARRIOR GAMES

Het is 2010 en ik mag in Amerika een vrouwelijke gewonde militair begeleiden tijdens de "Warrior Games" in Colorado. Die Warrior Games hebben uiteindelijk Prins Harry geïnspireerd om in 2013 de Invictus Games op te richten. Tijdens mijn bezoek aan de "Warrior Games" ging er een wereld voor mij open, een wereld vol herkenning en erkenning. Eindelijk had ik de kans om vrouwen te ontmoeten, die ook door inzet op missie, een been hadden verloren of op andere manier zwaar verwond raakten. Maar dat niet alleen, ik zag wat deze mannen en vrouwen nog allemaal deden, ze inspireerden mij om meer te gaan sporten. Als ik in 2013 op het werk een uitnodiging uit Groot Brittannië voorbij zie komen,

"Ik vind het te lang duren voor er actie ondernomen wordt."

met het verzoek aan Nederland om deel te nemen aan de Invictus Games 2014 raak ik enthousiast. Maar ook merk ik, dat in Nederland eigenlijk niemand weet wat er met die uitnodiging moet gebeuren. Zitten de Nederlandse gewonden hierop te wachten? Zit Defensie erop te wachten om deze organisatie op zich te nemen? Ik vind het te lang duren voor er actie wordt ondernomen en besluit zelf de stoute

“Dat ik met goud naar huis zou gaan had ik nooit verwacht.”

rollen. Er wordt een staf gevormd en binnen enkele weken vindt de eerste bijeenkomst samen met potentiële sporters, plaats op het MRC. Er volgen nog veel trainingen en bijeenkomsten als we in de 2014 voor het eerst deelnemen aan de Games in Londen. Veel Nederlandse deelnemers delen mijn gevoel dat ik voor het eerst ervoer tijdens de Warrior Games, het gevoel van erkenning en herkenning, maar ook het gevoel van overwinnen. Het overwinnen van je eigen mogelijkheden en voor sommigen een opening naar de Paralympische Spelen.

INVICTUS GAMES 2014

Ikzelf win GOUD op het onderdeel kogelstoten, dat ik brute kracht had wist ik, maar dat ik met goud naar huis zou gaan had ik nooit verwacht. In het zwembad zwom ik een persoonlijk record, eindig geloof ik in bij de onderste 10 van de 20 deelnemers.

© Inge Hondebrink

Maar ik overwon wel angsten om voor zo'n groot publiek en onder enorme druk alles uit mezelf te halen. Met het zitvolleybal winnen we BRONS, een geweldige prestatie voor een team dat samen weinig trainingsuren had gemaakt en eigenlijk pas voor de wedstrijd de regels door kreeg van

de coach. Vanuit mijn ervaring in Colorado (USA) had ik met eigen ogen gezien hoe leuk zitvolleybal was en wat voor een sfeer er in een stadion ontstaat tijdens een wedstrijd. Voordat ik die sport voor het eerst zag dacht ik altijd dat het een simpele, saaie sport was. Niets bleek minder waar, het is een snelle en zware sport waarbij elke speler op de grond zit en snel moet verplaatsen door het veld op zijn billen. Je hebt weinig reactietijd, de bal is weer aan jou kant van het veld voor je het weet. Een nieuwe passie groeide tijdens het spelen van deze sport op de IG. Al snel krijg ik na thuiskomst van de Games een telefoontje van het Nederlands Dames Zitvolleybal team of ik eens wilde mee trainen. Na overleg thuis besluit ik om een poging te doen en sluit uiteindelijk aan bij het Nederlands team.

ZITVOLLEYBAL EN PARALYMPISCHE SPELEN

De ervaring in Londen en de trainingen van het Nederlands team kon ik gebruiken om nieuwe sporters te inspireren en enthousiast te maken voor het zitvolleybal maar ook op het onderdeel kogelstoten nam ik nog steeds deel. In 2016 (Orlando, USA) werd ik echter 4e en greep dus naast het brons, maar kreeg er wel een ervaring bij.

Mijn tweede Burn-out was een feit, want ik had het doel om mijn PR te stoten, zonder veel voorbereiding en vijf maanden na mijn eerste bevalling stond ik dus in Orlando met een niet realistisch doel. Ik raakte in de put en had er moeite mee om trots op mezelf te zijn met mijn behaalde resultaat.

Pas na therapie en veel gesprekken met de psycholoog kwam ik weer terug en nam ik dat jaar, 2016, uiteindelijk met het Nederlands Dames Zitvolleybal team deel aan de Paralympische spelen. Een droom die ik had in mijn ziekenhuisbed na de aanslag kwam uit, en nee, ik heb niet veel speelminuten gemaakt maar genoot van elke minuut in het veld die ik mocht spelen en vierde elk moment. Dat ik 9 jaar na de aanslag dit doel zou bereiken leek een utopie, maar wordt uit eindelijk werkelijkheid. Ik kon met weinig resultaat uit eindelijk trots zijn op mezelf en stel sindsdien kleinere doelen en meer haalbare doelen. Denk realistischer na en probeer meer te genieten van de sport, ik wil die prestatiedruk niet meer en wil mezelf niet altijd onder druk hoeven te zetten. Ik geniet nu meer van de sport zelf en in 2017 (Toronto, Canada) behaal ik daardoor onverwacht Brons met kogel stoten.

TERUGBLIKKEN

Met zitvolleybal behalen we de kwartfinale maar verliezen net van USA, maar wat was ik trots op het team en wat heb ik genoten om samen als team te spelen. Ik besluit om vanaf dat moment alleen nog maar te sporten voor mijn plezier en niet meer voor de prestatie, uit eindelijk geeft het genot van plezier meer overwinning dan een gouden medaille. Zwemmen heb ik na Londen geschrappt van mijn lijstje, voor mijn plezier zwemmen is leuk maar niet meer voor een PR of tijdens de Games. Het programma tijdens de Games zit zo vol dat, dat het uitvoeren van drie sporten onmogelijk maakt. Ik heb onwijs veel geleerd van de Games, ik heb mezelf beter leren kennen, doelen behaald, grenzen opgezocht, diepe dalen gekend maar ben ook sterker teruggekomen.

Na de Games van 2017 besluit ik dat het tijd is voor andere mensen om een kans te krijgen om binnen het IG team te sporten, ik maak plaats voor hen die nog vele stappen te maken hebben en vele doelstellingen te halen hebben. Ik probeer nog wel naar Centrale trainingen te gaan om mensen te inspireren en mijn ervaringen te delen maar ik heb op dit moment geen persoonlijke doelstellingen meer waar ik de Games voor kan gebruiken.

INVICTUS GAMES 2020 DEN HAAG

Aan de staf is het nu de moeilijke taak om voor de komende IG 2020 in Den Haag 30 sporters te selecteren uit de +/- 83 aanmeldingen die binnen kwamen. Hoe stel je een team samen die in evenwicht is? Wat is nodig om een doel te behalen voor een deelnemer en is het

doel realistische in de situatie waar de deelnemer zich op dat moment in bevindt. Gelukkig hoef ik niet in hun schoenen te staan en kan de multidisciplinaire staf dit samen beslissen. Er zitten fysiotherapeuten, sportinstructeurs, een psycholoog en twee stafleden in. Samen kijken ze naar de juiste balans, en daarbij komt dan de moeilijke taak om mensen teleur te stellen die niet mee kunnen. Uiteindelijk hopen ze dat deze mensen op de achtergrond blijven sporten of deelnemen aan andere activiteiten georganiseerd door lotgenoten verenigingen zoals het BNMO, Wounded Warriors en De Gewonde Soldaat. Zodat ze het daaropvolgende jaar opnieuw een kans kunnen maken om deel te nemen. De lotgenoten verenigingen zijn samen met het VI hard aan het werk om te kijken hoe we deze mensen kunnen blijven stimuleren om door te trainen, de eerste stappen in herstel zijn gemaakt, het zou dan zonde zijn als iemand niet verder kan of komt.

Ben jij nieuwsgierig geraakt en val jij onder de WIS* categorie en wil je in de toekomst deelnemen aan de Invictus Games?

Neem dan contact op met: Sportplatform@mindef.nl

* WIS: (Wounded Injured and Sick)

HOE WOONT JAN SOLDAAT TEGENWOORDIG?

Tekst | Frank Oosterboer

De effectieve militaire dienstplicht ligt al weer lang achter ons en sommige dingen veranderden op slag met de invoering van een beroepsleger. Weer groeten, nette haren, en de liefhebbers van recreatief drugsgebruik vlogen en vliegen er sindsdien gewoon uit, om eens iets te noemen. Maar sommige dingen zullen toch nog wel hetzelfde zijn? Met tien man op een kamer bijvoorbeeld. Maar ook daar is er een boel veranderd.

Tijdens bezoek aan een grote kazerne in het zuiden des lands was het mogelijk om moderne legeringsaccommodatie te bekijken, met als gids een sergeant-majoor die door de week op de kazerne verblijft. Cultuurschok nummer 1: het ouderwetse compagniesgebouw heeft afgedaan. Op deze kazerne waren de burelen in aparte gebouwen ondergebracht.

De combinatie legering-burelen is daarmee verbroken.

De fotografische rondleiding start met dit cluster gebouwen bestemd voor de lagere rangen. Aan de gevels hangen groene borden met de tekst 'manschappenlegering', zoals op het gebouw aan de rechterkant te zien is.

De moderne legeringskamer huisvest vier man, die ieder een afgescheiden gedeelte hebben. De kamer wordt in tweeën gedeeld

door een wand van PGU-kasten (persoonlijke gevechtsuitrusting), die ongeveer 50% breder zijn dan de oude PSU-kasten. Behalve de bovenkastjes bij de bedden, zijn er onder ieder bed twee grote schuifladen. Zelf een TV aanschaffen is niet meer nodig, daarin voorziet Defensie (gratis!) omdat men niet allerlei ondeugdelijke eigen 'rommel' wil vanwege mogelijke gebreken. Wifi standaard aanwezig. Gratis is de huisvesting niet, men

betaalt een bescheiden bedrag ter grootte van '3,6% van de voor de militair geldende bezoldiging, doch ten hoogste € 119,90 (per maand).'* De kamer op de foto was niet in gebruik.

Een natte ruimte bij een legeringskamer: twee wasbakken en een douche.

DE ONTWIKKELING VAN DE SOLDATEN-KAMER

Tijdens de Tachtigjarige Oorlog werden op grote schaal barakken ingevoerd om de staande legers uit die tijd te huisvesten. Een barak was een vertrek in een barakkenblok, ongeveer 15 m² groot waarin vier militairen verbleven in bedsteden. Vaak werden barakken ook bewoond door gehuwde militairen met hun gezin. In de 18e eeuw ontstonden andere typen kazernes, groeiden de kamers en nam hun bezetting toe tot soms meer dan 40 man. Met de komst van nieuwe kazernetypes in de 19e eeuw werden zelfs legeringszalen voor 50 man in gebruik genomen.

Na 1874 nam de kamergrootte in nieuwbouwkazernes weer af tot 24 man. Na 1910 met de introductie van een nieuw kazernetype ontstond het compagniesgebouw, de kamers hierin huisvestten 10 tot 16 man. Na de Tweede Wereldoorlog zou de maximale kamerbezetting zonder stapelbedden dalen naar 10 man (uitzonderingen daargelaten).

Met de omzetting van de landmacht naar een leger met uitsluitend beroeps, voldeed de huisvesting die was afgestemd op dienstplichtigen niet meer. Die verbleven in tegenstelling tot hun opvolgers maar zelden in het weekend op de kazernes, die nu veel meer (de enig) permanente huisvesting voor soldaten vormen. Kamers kregen meer voorzieningen en werden afgestemd op vier man. Daarmee zijn we deels weer terug waar het verhaal begon.

Behalve de eigen kamer heeft men de beschikking over een huiskamer die normaal gesproken is ingericht met banken. Rechts achterin is een klein keukentje met kookplaten, magnetron en een vrieskast. Zelf koken beperkt zich tot zelf opwarmen. Net als vroeger is er voor alle rangen een eetzaal in het KEK-gebouw (keuken, eetzaal, kantine), waar men per maaltijd betaalt.

Het kader tot de rang van sergeant-majoor heeft de beschikking over een tweemanskamer. Rechts op de foto de PGU-kasten. Deze ruimte bevindt zich in hetzelfde gebouw als de voorgaande interieurfoto's.

Aparte officiers- en onderofficiershotels zijn ook een zaak van het verleden. Vanaf de rang van sergeant-majoor heeft men recht op een eigen kamer in een eigen gebouw. In de kamer op de foto (die wel in gebruik is) zijn rechts een door Defensie verstrekte TV te zien op een meubel waarin onder meer een koelkast zit. Deze kamer betreedt men via een klein halletje waarnaast een eigen natte ruimte ligt.

Met dank aan sergeant-majoor Den D. voor de rondleiding en het mogen fotograferen van zijn kamer. Eveneens dank aan het aardigste infanterieregiment van Nederland: de Limburgse Jagers.

* *Regeling Huisvesting en Voeding Militairen 2018*

432 BATALJON

Tekst | Remy Remery

Een van de trouwste bezoekers aan regimentsactiviteiten als de Phaffdag, onthulling monument, reünies is de oud-sergeant fourier van het 432e Bataljon Limburgse Jagers, Remy Remery. Een van de oudste "Koude Oorlog" strijders in ons Regiment. Immers hij kwam al in 1952 onder de wapenen. Het bataljon was net opgericht en behoorde tot de 43e Gevechtsgroep gevestigd in de Legerplaats Oirschot. De eerste Limburgse Jager eenheid, die daar werd gestationeerd. In 1957 werd het vanwege een reorganisatie omgenummerd tot het later zo bekende 16e Bataljon Limburgse Jagers. Als hoofdredacteur heb ik de nu 88 jarige sergeant Remy Remery, woonachtig in Best, gevraagd zijn militaire levensloop aan het papier toe te vertrouwen, opdat we een beeld hebben uit die begin jaren van ons regiment.

KADERSCHOOL

Intussen begon op de mooie Isabellakazerne in den Bosch op de KSI, de Kadernschool Infanterie, de onderofficiersopleiding. Deze stevige opleiding duurde zeven maanden lang, gelukkig in de prachtige zomer van 1953. We konden tijdens de veldoefeningen heerlijk pitten in onze schuttersputten gevuld met droog gras in de onafzienbare Loonse en Drunense duinen.

RECRUIT

Als "Stoottroeper", niet als Limburgse Jager kwam ik, 21 jaar oud, in november 1952 onder de wapenen, niet in de Frederik Hendrikkazerne in Venlo maar in de kazerne in Vught met diezelfde naam. Dienstplichtige recruten waren we, niet

Rechts Remery

meer Indië-plichtig (in 1950 was Nederland deels vertrokken uit de Indische Archipel) gewoon een rustige, acht weken durende basisopleiding, gekleed in Engelse legerstijl, met van die grove "flooder" baretten, uitgerust met een Lee Enfield geweer. Kalm aan tot 31 januari 1953.

Kaderopleiding Isabellakazerne Oirschot

WATERSNOOD IN ZUID-WEST NEDERLAND

Op zondag 1 februari op verlof zaten we in uniform!! (Ja, dat moest toen) in de kerk. De pastoor onderbrak de kerkdienst. De koster overhandigde hem het bericht, dat alle militairen onmiddellijk zo snel mogelijk terug moesten naar de kazerne. Dit is een dienstbevel, las hij voor. Grote consternatie in de kerk. Zandzakken vullen moesten we, niet te vol, niet te zwaar, dagenlang op het kazerneterrein in Vught. We werden wekenlang gekazerneerd, geen verlof, wel gratis (nu niet meer voor te stellen) volop sigaretten en af en toe jenever.

OIRSCHOT

Eind augustus 1953 werden we sergeant (titulair, dwz je moest je nog gaan bewijzen) voor 2,50 gulden (ca €1,20) per dag. En jawel, ik werd niet geplaatst bij de Stoottroepen, maar bij de Limburgse Jagers van het 432e Bataljon Infanterie. Bij de D-compagnie ook toen al als gevechtseenheid in Oirschot gelegerd. Van augustus 1953 tot november 1954 deed ik daar dienst, aanvankelijk als groepscommandant. Het bataljon was gelegerd in van die ouderwetse lange barakken. Enkele zijn gerenoveerd en in gebruik als burelen en in twee is onze Historische Collectie gehuisvest.

Pelotonsbarak Lpl Oirschot

FOURIER

En toch kwam er nog zoals wel vaker in het militaire leven plotseling voor mij een verandering van functie. De sergeant fourier* ging onverwachts weg en ik moest hem opvolgen. In de Amsterdamse Oranjekazerne kreeg ik gedurende een maand de tijd om het vak van fourier onder de knie te krijgen. En zo gingen we de sergeant-kok en ik (terug in Oirschot) vaak op stap in de jeep om onze compagnies genoten te verzorgen. Bijvoorbeeld in 1954 tijdens de tweede grote NAVO oefening in West Duitsland genaamd "Battle Royal".

**Fourier = de onderofficier in de compagnie of het bataljon belast met de logistieke ondersteuning oa met het verstrekken en ruilen en innemen van uitrusting en onderhoudsmiddelen, tijdens oefeningen het opvoeren van de maaltijden, innemen van de was etc.*

Lunch oefening Battle Royal

DE L' OT

We hadden een goede tijd in Oirschot. Draaiden onze diensten, werden sergeant effectief (na één jaar sergeant titulaire) met een flink maandsalaris, namen en (soms stevig) borreltje en legden een kaartje; toepen, toepen en nog eens toepen. We zwaaiden af in november 1954 en we maakten daar wekenlang een groot feest van. Op de fiets langs de onverharde weg naar de kroegen van Oirschot. En dan de wachtcommandant maar vriendelijk verzoeken ons vaak ver na middernacht binnen te laten op de legerplaats.

Kunstwerk 432 BLJ in legerplaats Oirschot 1954

SAMENVATTEND

Een goede tijd, twee jaar lang, goed getraind, lichamelijk en geestelijk. Onderlinge vriendschappen tot op de dag van vandaag. De Phaffdagbezoek ik ieder jaar. Een perfecte "koprol" heb ik er ook aan overgehouden. Nog twee keer één maand op herhaling maakten mijn 26 maanden militaire dienst vol.

VIKINGRUN 2019

Tekst en foto's | sgt Roy van den Hoven

In 2015 werd de zwaarste marathon ter wereld geïntroduceerd namelijk de Iron Viking, 42 kilometer hardlopen met 100+ obstakels. Gezien de populariteit van dit evenement en de alsmaar groeiende vraag naar een nieuwe uitdaging werd in 2018 de Ultra Viking geïntroduceerd. 60 Kilometer hardlopen, 135+ obstakels, 2000+ hoogtemeters en slechts 10 uur de tijd om deze uitputtingslag te voltooien!

MEER DAN EEN FYSIEK DOEL

Mijn naam is (SGT) Roy van den Hoven, werkzaam bij 42 BLJ A-cie Ehd 5 als commandant boxer. Ik ben in 2018 opgekomen bij BLJ en daar tot op heden werkzaam. In het verleden heb ik mezelf vaker fysiek uitgedaagd om te zien hoe ver ik kan gaan en toen ik hoorde over de Ultra Viking wilde ik hier aan meedoen. Ik maakte kennis met (Kpl) Daan Ellemans, opgekomen bij de B-cie in 2015

en daar nog steeds werkzaam op de snipergroep. Samen kochten we dezelfde dag nog een ticket. We waren enthousiast en wilden meer uit deze run halen dan alleen een persoonlijke prestatie dus nam ik contact op met Kol Jacops. Met Kol Jacops heb ik de mogelijkheden besproken om de run te doen namens 13 Lichte Brigade en 42 BLJ en hiervoor gesponsord te worden.

DE ULTRA VIKING RUN

Ter voorbereiding op de run hebben we met LO/sport van Oirschot een trainingsprogramma gekregen waar we ons zo veel mogelijk aan hebben gehouden. Op de dag van de run hadden we beiden gezonde spanning. De

eerste 21 km gingen ons goed af zonder al te veel bijzonderheden. De vele hoogtemeters die we aan het maken waren begonnen we al wel te voelen maar ons energieniveau was goed. Na 35 km begonnen de hindernissen zwaar te worden en begonnen we onze kuit en benen te voelen. Toen hebben we elkaar aangekeken en dachten we allebei hetzelfde, dit wordt een uitdaging!

Vanaf dat moment was het doorgaan op karakter en doorzettingsvermogen. Het weer zat zeker niet mee want het regende de hele dag door. We hebben elkaar gemotiveerd en geholpen en ons doel in acht gehouden. Zo kwamen we met trots over de finishlijn na 9 uur en 10 min. Trots dat we het hebben gehaald voor ons zelf maar ook zeker voor de mensen die ons gesponsord hebben.

WIE GAAN WE SPONSOREN?

We hebben er voor gekozen om met de run twee stichtingen te sponsoren namelijk, stichting Mount 13 en stichting de Gewonde Soldaat.

Stichting Mount 13.

Stichting Mount 13 zet zich jaarlijks in voor de kinderen en hun moeders van gesneuvelde militairen. Elk jaar gaan militairen, welke een link met 13 lichte brigade hebben, met elkaar een fysieke uitdaging aan. Dit doen zij door naar een top van een berg van rond de 4000 meter te klimmen. Met deze fysieke uitdaging kunnen de militairen hun eigen grenzen verleggen. Het is de bedoeling dat de militairen zich laten sponsoren voor hun fysieke uitdaging.

Met het geld dat opgehaald wordt, wil Stichting Mount 13 een onbezorgd weekend verzorgen voor de kinderen en hun moeders van gesneuvelde militairen. Omdat ikzelf al een keer heb meegedaan aan deze tocht en erg te spreken ben over deze stichting hebben we voor deze stichting gekozen.

Stichting Gewonde Soldaat.

Militairen gaan door waar anderen stoppen. Dat hebben ook de vredesmissies van Defensie bewezen. Een aantal van onze kameraden brachten daar het grootste offer dat van een mens mag worden verwacht.

De leden van de vereniging 'De Gewonde Soldaat' zijn mannen en vrouwen die lichamelijk of psychische blijvend letsel opgelopen hebben als gevolg van inzet als militair onder buitengewone of daarmee vergelijkbare omstandigheden.

Deze stichting heeft ook raakvlakken met fysieke inspanningen die gedaan zijn of geleverd moet worden en ze zijn allebei het gevolg van uitzendingen en militairen die offers hebben gebracht. Daarom vond ik dit een goed initiatief om te sponsoren met de Ultra Viking Run.

VOOR ELKAAR ALTIJD

Tekst en foto's | Nico Vroom

Het nieuwe motto wat onze vorige Regimentscommandant heeft geïntroduceerd, is niet vreemd, wat leden van ons Regiment en haar voorgangers in daden altijd hebben gedaan en laten zien. Ik wil dat met twee voorbeelden laten zien. Een uit de eind veertigerjaren van de vorige eeuw en een die nu zich onlangs openbaarde op Facebook.

13E REGIMENT INFANTERIE, HANS BACHRA

In de toch woelige jaren direct na de Tweede Wereldoorlog begon Nederland met de grootste Expeditionaire inzet in onze geschiedenis. In 1945 moest Nederland de chaos in Nederlands-Indië gaan beteugelen. Er was daar geen gezag meer, wat men heeft getracht door het zenden van troepen tot uiteindelijk wel 200.000 man waarvan de meesten dienstplichtigen.

Zo waren kort na de bevrijding met name in Zuid Nederland nieuwe eenheden opgericht met name om bewakingsopdrachten uit te voeren. Uit die eenheden werden eenheden van vrijwilligers gevormd die naar Nederlands-Indië werden uitgezonden. Zo ook in Zuid-Limburg ontstond 1e Bataljon 13e Regiment Infanterie. Vrijwilligers daaruit met aanvulling vormden het 2e Bataljon-13e Regiment, dat op 15 september 1945 naar Indië vertrok. Maar niet Hans Bachra, die ingedeeld was bij het 1e Bataljon hij bleef in Nederland. Een man van joodse afkomst, die gezien hij het Oorlogsherdenkingskruis met de gesp 'KRIJG TE LAND 1940-1944' is toegekend, actief was in het verzet. Zijn hele familie is in de oorlog omgekomen.

Maar waar zijn maatjes in Indië zijn ingezet komt hij op 4 april 1946 om door een ongeval. 'KRIJG TE LAND 1940-1944' Begraven zonder steen op de grote Begraafplaats in Maastricht. En wat gebeurt in 1948 na terugkeer van het 2e Bataljon waar zijn collega's uit 1945 een grafsteen voor hem oprichten en betalen. Maar met de mooie inscriptie: **Vrienden van 1-13 RI '48**. Dat laat zien dat hoewel er enige tijd erover heen ging de maten er waren **Voor elkaar Altijd**.

42E BATALJON LIMBURGSE JAGERS

Onlangs kwam op Facebook 42 BLJ het bericht voorbij dat het graf van Frank Janssens, die op 17 november 1995 tijdens de eindoefening voor IFOR 1 de Limburgse jager Frank Janssens overleden is, geruimd zou worden.

Frank was SLA schutter van het 2e pel A-gp C-cie. Zijn toenmalige waarnemend groepscommandant, sergeant bd Remkes Lourens, heeft, toen hem dat ter ore kwam in overleg met de familie Janssens de steen veilig gesteld. De afgelopen jaren heeft Remkes diverse kransen gelegd, danwel bij het graf, of anders in Wollseifen, Vogelsang. Hij heeft samen met zes andere leden van zijn groep op 17 november jl de steen op het oefenterrein Vogelsang nabij Wollseifen geplaatst bij de plek waar Frank is overleden. Dit laat ook zien dat ook na vele jaren blijkt **Voor elkaar Altijd** en ook **Niet Beter maar wel Anders**.

TWEE NIEUWE KOLONELS IN ONS REGIMENT

Kolonel Leo de Lange

Dank dat ik de mogelijkheid krijg om mij even voor te stellen. Ik ben Leo de Lange, plaatsvervangend commandant van de 13e Lichte Brigade. Mijn tijd bij de Limburgse Jagers was van 1996 tot 2002. Eerst als plv cc bij de B-Bulldog-cie en na de stafdienst in 2000 als compagniescommandant van de A Ganzencie. Aan beide periodes behoud ik mijn mooiste herinneringen. In 2008 heb ik de dienst verlaten, met pijn in het hart maar ingegeven door privé-omstandigheden. Ik heb daarna bij de brandweer gewerkt in de steden Rotterdam, Amsterdam en Utrecht. Absoluut een mooie tijd waar ik ook veel geleerd heb, maar de heimwee is altijd gebleven. Toen ik in 2018 na een gesprek met DP&O een aanbod kreeg om terug te keren, hoefde ik ook niet lang na te denken. Ik heb de Landmacht altijd een fantastische werkgever gevonden en eenmaal 'buiten' besef je dat nog beter. Ik mag op dit moment een prachtige functie vervullen. Naast DCOM van de brigade ben ik ook de RMC-Z. Vanuit deze functie kan ik nog steeds gebruik maken van mijn opgebouwde civiele netwerk. Het is belangrijk om in goede verbinding te staan met onze civiele partners, want de wederzijdse afhankelijkheid wordt naar mijn mening alleen maar groter. Ook ben ik blij om elke dag, vlak naast het brigadehoofdkwartier, de oude vertrouwde keien te zien waarop de symbolen van de compagnieën van BLJ staan afgebeeld. Een beter thuiskomen bestaat niet!

Kolonel Klein Schaarsberg

Ik heb in de onderbouw hoofdzakelijk bij operationele eenheden gewerkt waar bij hij de functies van Pelotonscommandant, Plaatsvervangend Compagniescommandant en Kapitein Operatiën heeft vervuld bij respectievelijk 47 en 41 Painfbat. In 1996 ben ik geplaatst in Seedorf waar ik met 42 Painfbat Limburgse Jagers is uitgezonden als deel van IFOR I-missie naar het voormalige Yoegoslavië (Bravo - Bulldogcie). Na een korte tussenstop als Hoofd Bureau Bedrijfsvoering bij RMC West ben ik Com-

pagniescommandant geworden in de rang van Majoor bij 42 Painfbat Limburgse Jagers, A-Ganzencie. Ben met mijn compagnie ingezet als deel van SFOR IV. Hierna heb ik de opgedane kennis en ervaring gedeeld met jongere collega's door te gaan werken bij de GevechtsTrainingsSchool als Instructeur / Observer Trainer voor het niveau Compagnie en Bataljon. Eind 2007 heb ik het Bataljonscommando mogen aanvaarden over 42 Painfbat Limburgse Jagers dat inmiddels was verhuisd van Seedorf (DEU) naar Oirschot. Mijn Bataljonscommando heeft grotendeels in het teken gestaan van inzet in Uruzgan (AFG) doordat eerst een tweetal compagnieën met andere Bataljons zijn ingezet gevolgd door een inzet als laatste Nederlandse operationele Battlegroup in de zomer van 2010'. Sinds september 2019 ben ik projectofficier in de rang van Kolonel namens C-LAS voor de oefening ZEBRA SWORD. Bij deze oefening in najaar 2020 zijn nagenoeg alle landmachteenheden betrokken. Gepland is dat ik in de periode 2012 - 2023 de functie van Chef Staf ga vervullen bij de 37 (DEU) PzGren Brigade (VJTF). Rode draad in mijn functioneren is het "beter maken van anderen". Tevens ben ik voorzitter van de Veteranen Vereniging Regiment Limburgse Jagers.

IN MEMORIAM

Luitenant-kolonel Wim Weijers

Willem Weijers, een bekend lid van de familie de Limburgse Jager. Een jager van het eerste uur, beëdigd op het vaandel in 1953 en vrijwel gelijk uitgezonden met het naar later bleek laatste detachement naar Korea. Daar woedde toen al drie jaar een gewelddadige oorlog uit tussen het communistische noordelijk deel en het op het westen gerichte zuidelijk deel van het schiereiland Korea. Gelukkig kwam daar in 1954 een eind aan. Weijers keerde terug en vervulde subalterne functies bij 432 BLJ, later 16 BLJ in Oirschot en de Kaderschool Infanterie in Den Bosch. In zijn verdere loopbaan vervulde hij staf-functies bij diverse staven en eenheden in het zuiden des lands. Willem Weijers was een trouw Regimentslid. Als enige heeft hij 50 maal het Diner de Corps bijgewoond en is daarvoor in 2013 begiftigd met de Antoni

waardering. Wim overleed op 19 februari jl. Wij wensen zijn echtgenote en kinderen veel sterkte toe.

Luitenant-kolonel Hans Noordhoek

Hans Noordhoek ving zijn militaire loopbaan in 1971 aan bij het "16e" BLJ in Oirschot. Door de mobilisatiestelling van zijn bataljon in 1975 moest hij noodgedwongen zijn onderdak zoeken bij een ander regiment, Van Heutz, waar hij zijn kapiteinsfuncties bekleedde. Later zou hij de 12e Paatcompagnie commanderen en bij de Staf 12e Brigade werken. Ook commandeerde hij het opleidingscommando Vrdesoperaties in Ossendrecht. Vervolgens volgden vele buitenlandse plaatsingen en hij eindigde bij de staf van de Inspekteur Generaal Krijgsmacht, maar wel weer met zijn Limburgse Jagers emblemen. We danken Hans voor zijn films over de oefening Pantserstorm en een oefening van 16 BLJ in Vogelsang. We missen hem als zeer sportieve collega en regimentsgenoot. Hans overleed op 10 juli jl. Wij wensen zijn echtgenote en zoon veel sterkte toe.

Limburgse Jager Muzikant Jo Jochems

Jo Jochems was oud muzikant maar bovenal ook zoon van de componist en tekstschrijver van onze Regimentsmars Sergeant majoor Jochems. Met de paplepel meegekregen, het Regimentsgevoel, dat typeerde Jo. Hij was er altijd mee bezig, de muziek van zijn Regiment. Bij elke reünie was hij er met zijn tamboer-maitre stok. Maar ook met zijn kraam militaria en vooral Cd's van de Regimentsmuziek van het Reünie-orkest en compilaties door hemzelf samengesteld met oa nog nooit eerder opgenomen marsen van zijn vader. Hij liet een borstbeeld van zijn vader maken om in de Historische Collectie te laten zien. Hij heeft een vaandel voor het Reünie-orkest laten maken wat hij aan het orkest heeft overgedragen. En hij was bij elke Regimentshapening. Jo overleed op 17 november jl. Velen kennen hem en zullen hem missen. Zeker zijn echtgenote, zijn dochter en zoon. Wij wensen hen veel sterkte toe.

COMMANDO-OVERDRACHT:

Weer mocht ik een wisseling van het commando over ons Regiment en Bataljon meemaken. En weer op het mooie Vrijthof. Herinneringen aan mijn eigen overdrachten in 1992 en later in 1995. Wel toen vlak voor mijn eigen "commandopost", het monumentale gebouw "de Hoofdwacht". Zeven en twintig jaar zijn inmiddels verstreken. Het Regiment is echt een deel van de Limburgse samenleving geworden, met niet alleen commando-overdrachten, maar ook beëdigingen in vele steden en dorpen, oefeningen in de gehele provincie van Pietersberg tot in de Peel, en voorlichting op scholen. Een perfecte inbedding in de samenleving van ons Regiment, bataljon en daarmee de krijgsmacht. Dit heeft niet voor niets geleid door de bijzondere toekenning van de eremedaille van onze Provinciebestuur en het mooie Fronton op ons Monument in Oirschot.

HERINNERINGSTENEN KOUDE OORLOG

In het magazine in december 2018 was een artikel opgenomen over de Traditionstätte in de Panzertruppenschule in Munster. Daar is een veld gecreëerd met grote zgn Findlingen waarop de emble-

men van de opgeheven Duitse eenheden zijn aangebracht, maar ook die van de 41e Brigade. Dat als idee is nu uitgewerkt voor alle Limburgse Jager eenheden in de periode 1950-1995. Voor elk van die eenheden is een steen van het harde Kunrader mergel met daarop een plaquette van de eenheid met, als die bestaat, haar embleem/logo. Deze zijn afgelopen Phaffdag 21 november jl ont-huld nabij ons Regimentsmonument. Ik dank met name Jan van Ommen, onze conservator HC, en zijn team voor de inzet dit project op te pakken en te verwezenlijken.

WEBSITE

Al meer dan een jaar geleden kondigde ik aan dat we moesten streven naar een nieuwe website. Reden was dat de huidige door updates niet meer voldoet en er andere wensen zijn om bijvoor-

beeld digitaal je aan te kunnen melden voor reünies en andere activiteiten. Maar ook donaties over te kunnen maken en lid te worden van de Veteranen Vereniging. Ook het uploaden van foto's mogelijk te maken enz. We zijn in gesprek gegaan met de ontwikkelaar van de site van onze Fuselier collega's, die nu een opzet heeft gemaakt en die eind december, januari zal worden gevuld en hopelijk medio februari kan worden gebruikt. Het "menu" is hieronder te zien. Door de klikken op een der onderdelen wordt men geleid naar meer informatie

ONDERSTEUNING

De Stichting maar ook de Veteranen Vereniging doen ook nu weer een beroep op U, als (oud) limburgse jager of belangstellende om ons financieel te steunen met een donatie aan de Stichting, danwel lid te worden van de Veteranen Vereniging. Zeker met de grote kosten die de ontwikkeling van de website met zich brengt hoop ik met mij collega Huub Klein Schaarsberg op Uw genereuze steun. Uiteraard danken we de donateurs, die onze Stichting ook dit jaar weer hebben gesteund. Ik hoop dat U dat ook dit jaar doet. Alleen dan kunnen we dit magazine, de nieuwe website, bijeenkomsten ed bekostigen. Derhalve een oproep aan allen, die dit lezen. Graag Uw donatie (richtbedrag €12,50) op NL53 RABO 01423.59.696 tnv Stichting RLJ te Horst donatie 2018 graag met naam en adres. Bent U veteraan wordt dan lid van de Veteranen Vereniging Regiment Limburgse Jagers zie de huidige website onder VVRLJ/ aam-melden.

Mede namens Huub Klein Schaarsberg en onze besturen wens ik U fijne Kerstdagen en een gezond en voorspoedig 2020

N.C.S. Vroom vz Stichting

DONATEURS

Uiteraard danken we de donateurs die onze Stichting ook dit jaar weer hebben gesteund. Ik hoop dat U dat ook volgend jaar doet. Alleen dan kunnen we dit magazine, de nieuwe website, bijeenkomsten ed bekostigen. Derhalve een oproep aan allen die dit lezen.

**Graag Uw donatie (richtbedrag €12,50) op
NL53 RABO 01423.59.696
tnv Stichting RLJ donatie 2019**

Bent U veteraan wordt dan lid van de Veteranen Vereniging Regiment Limburgse Jagers zie de huidige website onder VVRLJ/ aam-melden..

REUNIES

Voornemens zijn we twee grote reünies te organiseren in Oirschot voor **42 BLJ YPR** periode 1978-1992 op vrijdag 5 juni 2020 / **Balkan reünie** voor UNPROFOR-IFOR-SFOR-KFOR op zaterdag 6 juni (beiden onder voorbehoud)

Begiftigd met de Ere-penning van de Provincie Limburg, 11 juli 2017

WAPENFEITEN / VAANDELOPSCHRIFTEN

Breda 1813, **Naarden** 1814, **Quatre-Bras** 1815, **Waterloo** 1815, **Tiendaagse Veldtocht** 1831, **Citadel van Antwerpen** 1832, **Venlo** 1940, **Roermond** 1940, **Zutphen** 1940, **West- en Midden-Java** 1946-1949, **Noord-Sumatra** 1947-1949, **Urugzan** 2007

OVERIGE ONDERSCHIEDINGEN

ERE-PENNING van de Provincie Limburg 2017
FAHNENBAND Bundesrepublik Deutschland 2006

INZET VANAF 1950

Koude oorlog 1950-1989 (Seedorf 1963-2006), **Vm Joegoslavië** 1995-2003: **UNPROFOR-4** (Acie) 1995, **IFOR-1** 1996, **SFOR-4** 1998, **SFOR-8** (A+ Bcie) 2000, **KFOR-2** (Verkpel) 2000, **SFOR-11** 2001, **SFOR-15** (C-Cie) 2003, **Irak** 2004, **Afghanistan** 2007-2010, **UNPROFOR-4** (A-Cie) 1995, **IFOR-1** 1996, **SFOR-4** 1998, **SFOR-8** (A+ B-Cie) 2000, **KFOR-2** (Verkpel) 2000, **SFOR-11** 2001, **SFOR-15** (C-Cie) 2003, **SFIR-3** 2004, **Fahnenband Bundesrepublik Deutschland** (Seedorf 1963- 2006), **ISAF TFU III** 2007, **TFU VIII** (A-Cie) 2008, **TFU IX** (B-Cie) 2009, **TFU XII** 2010, **Curaçao** 2011-2014: **CidW 6** (A-Cie) 2011, **CidW 7** (B-Cie) 2011, **CidW 16** (C-Cie) 2014, **Mali**: 2017 **MINUSMA** (A, B, C, D Cie) 2015, **Enhanced Forward Presence Litouwen**: 2018-2019 (B-en ACie), **Afghanistan RMS DCie**.CCie, BCie

ZUSTER REGIMENT

Regiment Chasseurs Ardennais te Marche-en-Famenne, België, Lkol BEM E. Lathuy

REGIMENTSOUDSTE

Brigade-generaal R.J. Querido

REGIMENTSRaad

Lkol R.Plender, Bgen R.J. Querido, Adj J. van de Voort, Kap-Adj D. Star-mans secr, Lkol bd N.C.S. Vroom, Lkol bd C.J.M. van der Ploeg, Lkol H.M. Klein Schaarsberg, Adj bd M.M.B.G. Verbaant, Adj P.H.J. Gérardu.

STICHTING REGIMENT LIMBURGSE JAGERS | SRLJ

Ereleden: Mevrouw M. van der Hoeven, Kap bd K.G.M. van Dreumel • **Bestuur:** VZ: Lkol bd N.C.S.Vroom (VSRLJ@limburgse-jagers.nl) • **Secr./PM:** Lkol bd C.J.M. van der Ploeg (secSRLJ@limburgsejagers.nl) • **Historische Collectie Regiment:** Lkol bd J. van Ommen • **Lid:** Lkol H.M. Klein Schaarsberg • **Overige medewerkers:** **Muziek:** LJer muzikant bd R. Jannen • **Regimentshistorie:** Lkol dr. J. Komen / Kap Leeuwenburg • **Monumentengroep:** vacant • **Website:** ai Kpl I bd C, van Straten (info@limburgse-jagers.nl), Kap L. Leeuwenburg • **Secretariaat /Penningmeester:** p/a Wervelstraat 32, 5901 VC Horst (tel 077-3981854), **Reknr IBAN NL53 RABO 01423.59.696 tnv SRLJ**

VETERANEN VERENIGING REG. LIMBURGSE JAGERS | VVRLJ

VZ: Lkol H.M. Klein Schaarsberg (VVRLJ@mindef.nl) • **Lid:** Lkol bd N.C.S. Vroom • **Secr. / Communicatie:** Adj M. Verbaant (JVetSRLJ@limburgsejagers.nl) • **Afgevaardigde GORK KL en VP:** Maj bd J. Bijl • **PM:** Lkol P. Wijn • **Nuldelijnscoördinator:** Kap bd D. Villanueva • **Communicatie:** Adj G.W.J.M. Geven

CONTACTPERSONEN MISSIES

UNPROFOR: T. Jansen, B. Habets • **IFOR-1:** P. Wijn, Hermsen, Hazenberg • **SFOR-3:** M. Van Boven • **SFOR-4:** D. Hoff • **SFOR- 8:** Steenhuizen, Topelen • **KFOR- 2:** T. Tummers • **SFOR- 11:** J. Bergsma • **SFOR- 15:** J. Bijl, • **SFIR-3:** M. Jongejan • **ISAF-TFE-3:** R. Querido, F. van Hoof • **TFE-8:** G. Geven • **TFE-9:** R. Verhagen • **TFE-12:** R. Erby, H. Klein Schaarsberg, M. Verbaant • **Individuelen:** vacature (Zie voor e-mail de website onder VVRLJ - Missieverbanden)

HISTORISCHE COLLECTIE REGIMENT

Bezoek elke dinsdag en donderdag van 10.00 - 15.00 via wachtgebouw. Stevenick kazerne te Oirschot, contact per e-mail: jmhvanommen@gmail.com

CONSERVATORGROEP

Lkol bd J.M.H. van Ommen, Wmr R.H.N. Daemen, Eltn bd E. Brakel, LJer bd H. Pook, Kpl L.van Es

VERENIGING REÛNIEORKEST LIMBURGSE JAGERS

Repetitielokaal: Harmoniezaal Linne

Voorzitter: vacant

Dirigent: Dhr Stoffels

Website: www.limburgsejagers.nl/ROLJ

Contact: rolj@limburgsejagers.nl

TAMBOER- & FANFARE KORPS

LJer bd R. Jennen (MuzSRLJ@limburgsejagers.nl)

DEMONSTRATIE-COMPAGNIE

LJer W.J. Hoekzema (wimtrudihoekzema@hetnet.nl), J.C.S. van der Wolf (jcs.vanderwolf@upcmail.nl) en H.Siddre (hanssiddre1@gmail.com)

432/16 BATALJON

Limburgse Jager bd F. Poeth (frankpoeth@home.nl)

17 BATALJON

Lkol bd A. van de Loo (a.vanderloo@ziggo.nl)

WEBMASTERGROEP EN FACEBOOK RLJ

Kap L. Leeuwenburg

E-mail: info@limburgsejagers.nl

UITGEVER | TEKST & BEELDREDACTIE

Stichting Regiment Limburgse Jagers

E-mail: VSRLJ@limburgsejagers.nl

Tel: 043 364 9639

P. Volderstraat 103 - 6231 LB Meerssen

Niets in deze uitgave mag worden overgenomen, vermenigvuldigd of gereproduceerd worden zonder schriftelijke toestemming van de redactie of andere auteursrechtbehebbers. De Limburgse Jager kan geen aansprakelijkheid aanvaarden voor de juistheid en volledigheid van alle in deze uitgave opgenomen teksten en beelden. Profileren in de vorm van publiceren en participeren kan niet automatisch de voorkeur bij verwerving inhouden.

